

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Període intermedi



Sèrie D - Número 2

Dimecres, 2 d'agost de 2006

Diputació Permanent

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 3

Í N D E X

Sol·licitud de compareixença

del conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, de la consellera d'Interior, del conseller d'Economia i Finances i del delegat del Govern de l'Estat espanyol a Catalunya perquè informin de les actuacions dutes a terme per a abordar les conseqüències de la vaga que va afectar l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 (tram. 354-00033/07) (p. 3)

Sessió informativa

perquè el conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Interior, el conseller de Treball i Indústria i la consellera de Salut informin sobre l'actuació del Govern davant els fets succeïts a l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 (tram. 355-00168/07) (p. 4)

Sessió informativa

perquè el conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera d'Interior i el conseller d'Economia i Finances informin de les actuacions dutes a terme per a abordar les conseqüències de la vaga que va afectar l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 (tram. 355-00169/07) (p. 4)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 3

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Sr. Higiní Clotas i Cierco, vicepresident primer; Sr. Ramon Camp i Battalla, vicepresident segon; Sr. Joan Boada i Masoliver, secretari primer, i Sra. Anna Miranda i Torres, secretària segona. Assisteixen la Mesa la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Corominas i Díaz, Sra. De Gispert i Català, Sr. Mas i Gavarró, Sr. Orriols i Sendra, Sr. Pelegrí i Aixut i Sr. Puig i Godes, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Carretero Romay, Sr. Ferran i Serafini, Sr. Iceta i Llorens, Sr. Pérez i Segura, Sra. Santos i Arnau i Sra. Valls i Llobet, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Carod-Rovira, Sr. Estradé i Palau i Sr. Ridao i Martín, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Luna i Vivas, Sr. Piqué i Camps i Sr. Vendrell i Bayona, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya.

També són presents en aquesta sessió els diputats i les diputades Sr. Cleries i González, Sr. Espadaler i Parcerisas, Sr. Rull i Andreu, Sra. Ribera i Garijo, Sr. Macias i Arau i Sr. Pujol i Ferrusola, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Chaib Akhdim i Sr. Jaime Ortea, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Bonet i Revés i Sra. Llansana i Rosich, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Sra. Clavell i Nadal, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Assisteixen a aquesta sessió el conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera d'Interior, el conseller d'Economia i Finances, la consellera de Salut i el conseller de Treball i Indústria.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sollicitud de compareixença del conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, de la consellera d'Interior, del conseller d'Economia i Finances i del delegat del Govern de l'Estat espanyol a Catalunya perquè informin de les actuacions dutes a terme per a abordar les conseqüències de la vaga que va afectar l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 (tram. 354-00033/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sollicitud de compareixença.

2. Sessió informativa perquè el conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Interior, el conseller de Treball i Indústria i la consellera de Salut informin sobre l'actuació del Govern davant els fets succeïts a l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 (tram. 355-00168/07). Substanciació.

El president

Comença la sessió.

Sollicitud de compareixença del conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, de la consellera d'Interior, del conseller d'Economia i Finances i del delegat del Govern de l'Estat espanyol a Catalunya perquè informin de les actuacions dutes a terme per a abordar les conseqüències de la vaga que va afectar l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 (tram. 354-00033/07)

Bon dia a tothom. El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la sollicitud de compareixença del conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, de la consellera d'Interior, del conseller d'Economia i Finances i del delegat del Govern de l'Estat espanyol a Catalunya perquè informin de les actuacions dutes a terme per a abordar les conseqüències de la vaga que va afectar l'aeroport de Barcelona el passat 28 de juliol de 2006. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per si vol presentar la iniciativa, l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Entenent que el Govern, doncs, ja ha acceptat a continuació, doncs, de comparèixer, estalviaríem la defensa d'aquesta posició i en demanaríem la votació directament.

El president

Sí. En qualsevol cas, hi ha possibilitat de torn per a tots els portaveus, eh?, i si la volen utilitzar... (*El Sr. Iceta i Llorens demana per parlar.*) Senyor Iceta...

El Sr. Iceta i Llorens

President, només a efectes de demanar votació separada de la petició de compareixença dels membres del Govern i del delegat del Govern a Catalunya.

El president

Molt bé. Doncs, farem dues votacions: per una part, els membres del Govern, i per una altra part, el delegat del Govern.

Votarem en primer lloc la compareixença dels membres del Govern.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, s'ha aprovat per unanimitat aquesta compareixença.

Votarem seguidament la compareixença del delegat del Govern de l'Estat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovada per 15 vots a favor i 7 vots en contra.

Sessions informatives acumulades dels consellers de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, d'Economia i Finances, d'Interior, de Treball i Indústria i de Salut relatives a l'actuació del Govern davant els fets succeïts a l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006 (tram. 355-00168/07 i 355-00169/07)

Per tant, passàriem al segon punt de l'ordre del dia, que de fet seria una part del primer i el segon, que és la sessió informativa perquè el conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Interior, el conseller de Treball i Indústria i la consellera de Salut informin sobre l'actuació del Govern davant els fets succeïts a l'aeroport de Barcelona el 28 de juliol de 2006, sol·licitada pel mateix Govern.

En primer lloc tenen la paraula els compareixents, i, en tot cas, el que farem serà fer la intervenció de tots els consellers, suspendrem per uns moments la sessió i després iniciàriem tot el procés de debat.

Té la paraula, en primer lloc, l'honorable senyor Joaquim Nadal.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Senyores diputades, senyors diputats, compareixem, tant a petició pròpia com a petició de grups parlamentaris, cinc membres del Govern per donar compte de les accions d'assistència, col·laboració, coordinació i intervenció en la crisi originada a l'aeroport del Prat de Barcelona divendres al matí, a partir de les vuit, nou del matí i al llarg de tots aquests dies, i per donar compte de les actuacions de sis departaments del Govern de la Generalitat que des del primer moment, al voltant de les nou del matí del divendres de la setmana passada, van estar intervenint d'una forma constant en aquesta qüestió.

Un conflicte entre una empresa –Iberia– i els seus treballadors va derivar aquest cap de setmana en uns fets greus que han transcendit l'àmbit del conflicte laboral i han afectat greument els drets dels usuaris, han alterat les vacances i han afectat els interessos de molts ciutadans de Catalunya i de fora de Catalunya i de les seves famílies, han afectat el bon nom de l'aeroport del Prat, el destí que l'aeroport del Prat representa, i han repercutit en el prestigi i la imatge de Catalunya.

Sobre aquest conflicte entre una empresa –Iberia– i els seus treballadors voldríem dir, en primer lloc, el següent: no hi ha cap dubte que als treballadors els empara, aquí i sempre, el dret de vaga, però no els empara el mal ús d'aquest dret o simplement l'exercici d'accions fora de la regulació d'aquest dret. Una vaga no declarada, no comunicada; la irrupció a les pistes, l'ocupació i l'entorpirament del desenvolupament normal del servei queden fora de la regulació del dret de vaga. I, per altra banda, es va produir un fet importantíssim, que és que es va interrompre la garantia del servei, i en cap mo-

ment –puix que no s'estava aplicant el dret de vaga– no va ser possible aplicar allò que és propi i inherent a qualsevol vaga legal amb relació als serveis públics, que és l'establiment d'uns serveis mínims; justament això no es va poder aplicar de cap de les maneres.

Segona qüestió. Hi ha una empresa –Iberia– que és la que manté, i encara ara manté, un conflicte amb els seus treballadors. Aquesta és una empresa que ve d'una tradició de companyia pública, però que té ara, del tot, una estructura del seu capital d'empresa estrictament privada; però és evident que aquesta és una empresa que ha mantingut tics i comportaments de collusió i coincidència amb les administracions que regulen i gestionen l'espai aeri i les terminals dels aeroports a Espanya.

Iberia perd un concurs públic; això no tindria més història si no fos per la forma com es comunica i els resultats que origina. Però Iberia hauria pogut donar garanties als seus treballadors i hauria pogut donar-los informació suficient per donar garanties que haurien pogut segurament evitar el conflicte. Però és també evident que en l'àmbit d'Iberia hem d'assenyalar que fa massa temps que en la seva estratègia estrictament empresarial amb relació a l'aeroport de Barcelona s'han acumulat massa errors, un darrere l'altre, tant respecte a la gestió dels vols origen - destí a l'aeroport del Prat, punt a punt, com respecte a la gestió dels treballs en terra d'Iberia Handling en aquesta qüestió que ens afecta avui.

Naturalment, això afecta una altra qüestió especialment transcendent, tot i que no és la principal, amb relació al conflicte concret que avui abordem, que és el model de gestió dels aeroports a Espanya i, específicament, el model de gestió de l'aeroport del Prat a Catalunya. El Govern està a favor i creiem que és hora ja d'iniciar un procés d'obertura, de trencament del monopoli, de liberalització, de gestió descentralitzada autònoma i participada pel sector privat, d'aquest aeroport i de tots els aeroports a Espanya. Però avui el sistema aeroportuari espanyol en els aeroports d'interès general segueix funcionant i basant-se en el control exclusiu d'una empresa pública d'àmbit estatal, que és AENA.

De fet, en l'àmbit de les delimitacions competencials amb relació a la navegació aèria i a la gestió aeroportuària, el marc institucional, constitucional i estatutari exclou de fet, encara, la presència i el paper del Govern de Catalunya en aquestes matèries. Tant en l'àmbit de les pistes com en l'àmbit de les terminals, ara per ara i amb l'Estatut de 1979 a la mà i amb l'Estatut de 2006 a la mà, quan entri en vigor d'aquí a pocs dies, el Govern de Catalunya, terminals endins i pistes endins, no té avui cap competència.

Ara bé, és evident que la gravetat dels fets depassa de molt l'abast de la causa que els origina, és a dir, la comunicació pública de l'adjudicació del concurs de *Handling* per set anys a unes empreses que no són Iberia per primera vegada en molt de temps, cosa que posa «en entredit» i adverteix de riscos els treballadors, sense informació suficient, sense garanties o sense donar informació de garanties als treballadors i, evidentment, amb un mal càlcul pel que fa al calendari i l'abast de la informació donada per la empresa Iberia, i també per AENA, amb relació a l'adjudicació d'aquest concurs.

No cal dir que el tema competencial no és qüestió principal avui, perquè la crisi succeeix a Catalunya, afecta ciutadans de Catalunya o amb destí a Catalunya, afecta la imatge i el bon nom de Catalunya, i els ciutadans afectats pel conflicte i perjudicats en les seves vides, les seves famílies i el seu patrimoni tenen tota la raó del món de queixar-se. No és, doncs, avui una qüestió ni de mantenir-se'n al marge ni estrictament una qüestió competencial, com tampoc no es tracta avui, de cap de les maneres, d'esgrimir la reclamació competencial com un palliatiu amb relació a la crisi concreta. La reclamació de la gestió de l'aeroport del Prat d'una forma descentralitzada, autònoma i amb participació del sector privat per part de la Generalitat de Catalunya, per part dels partits polítics de Catalunya, per part de les cambres de comerç i altres agents econòmics i socials figura en l'agenda política a Catalunya des de fa molt de temps, des d'abans d'aquesta crisi, i continuarà figurant-hi mentre aquesta qüestió no es resolgui. Continua, doncs, com una reclamació viva, que transcendeix l'àmbit cronològic del conflicte concret que avui abordem i que el transcendirà més enllà mentre sigui una qüestió no resolta.

Però convé dir que el Govern, que no tenia cap competència, que no en té cap, en el conflicte intern de l'aeroport, considera que va fer el que havia de fer, va actuar com havia d'actuar i es va mobilitzar com, a criteri del Govern, havia de fer per atendre i respondre als afectats. I, des del punt de vista de Catalunya, això no té directament res a veure, tot i que plana com una qüestió de fons i és rellevant a l'hora d'avaluar l'actitud del Govern amb relació a la crisi..., però, des del punt de vista de Catalunya, la reclamació de competències en la gestió de l'aeroport del Prat és un valor entès, és un fet establert, és un dret a exercir, i aquest fet establert, com els deia, ve de molt lluny, ve d'abans d'aquesta crisi i va i anirà més enllà, discorre com a teló de fons de la crisi, mentre no es resolgui aquesta qüestió.

Dit això, el Govern va emprendre accions per garantir des de les nou del matí de divendres, i en graus diversos segons el desenvolupament dels esdeveniments, accions per: u, prioritzar l'atenció a les persones i garantir-ne els seus drets; dos, instar a exigir i aconseguir la recuperació al més ràpidament possible de la normalitat en el funcionament de l'aeroport; tres, delimitar l'àmbit de responsabilitats que hi pogués haver pel que fa al conjunt de les qüestions ocorregudes a l'aeroport.

Amb relació a la prioritat en les persones, el Govern de Catalunya va desplegar d'una forma immediata serveis, oferiment de col·laboració, garanties d'assessorament, de seguiment de les reclamacions, i va assegurar una permanència continuada del Govern per atendre la crisi, i va produir serveis d'atenció ciutadana a través del 012, del 112, dels telèfons de consum, de la informació permanent a través del web del 012, amb permanència i prestació de serveis permanent dels serveis d'emergències, amb assessorament en matèria de consum, amb obertura d'una via de reclamacions, amb oferiment reiterat dels serveis de tots els departaments implicats de l'Administració competent i atenent i podent quantificar, hora a hora, el conjunt de les trucades formulades, de les reclamacions efectuades i de l'atenció produïda.

Podem dir que en el cap de setmana s'han atès des del 012 6.536 trucades; que dilluns se'n van atendre 7.872; dimarts, 6.762; que, de totes aquestes, 413 van ser directament relacionades amb la crisi de l'aeroport, i 67 han deixat les seves dades per tal que la Junta Arbitral de Consum de Catalunya actuï com a medidora.

Però aquesta no és l'única actuació del Govern ni podria ser-ho, perquè ha de quedar clar que, d'una banda, s'han d'informar, s'han d'atendre, s'han d'assessorar els ciutadans, i s'ha fet des del primer moment; però és també molt evident que el Govern havia de –i ho va fer– ser interlocutor amb els organismes, amb les empreses i amb les institucions competents per fer el seguiment de la informació, per garantir la coordinació, per oferir col·laboració incondicional i per establir mecanismes de col·laboració amb els organismes de caràcter permanent que dirigien des de l'aeroport, el president d'AENA, el seu director general i el director de l'aeroport, els senyors Azuaga, Marín i Echeagaray.

Però, evidentment –i ens situem des de les nou del matí fins al llarg de tot el divendres–, des de diversos àmbits, tant de la conselleria de Presidència, com de la conselleria de Política Territorial, com d'altres conselleries que avui compareixen, es va tenir una interlocució permanent amb la Delegació del Govern, el secretari d'Estat d'Infraestructures, el secretari de Transport, la ministra de Foment, el ministre de l'Interior des de l'àmbit directe i exclusiu de la conselleria d'Interior, les centrals sindicals, el president d'Iberia, el president i el director general d'AENA, la direcció de l'aeroport i els ajuntaments de Gavà, Castelldefels i les associacions de veïns afectades per la gestió dels vols, un cop es recuperés la gestió possible dels vols, un cop la pista quedés expedita, per tal d'operar en dues pistes en paral·lel i, per tant, a ple rendiment, per garantir la més ràpida normalització possible.

La intervenció del Govern va ser dirigida i coordinada pel president de la Generalitat de Catalunya i hi van intervenir els consellers de Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, la Direcció General d'Atenció Ciutadana i el secretari de Mobilitat des d'aquests dos àmbits, la conselleria d'Interior, la conselleria d'Economia i Finances i la Secretaria de Turisme d'aquesta conselleria, la conselleria de Treball i Indústria i els seus àmbits de consum, i la conselleria de Salut.

Entenem que els fets van ser greus, que hi va haver una alteració del servei públic, una ocupació il·legal de béns públics, una alteració il·legal de les relacions laborals, una responsabilitat empresarial per acció o per omissió i que, en l'àmbit de la resposta i de la coordinació institucional, correspon a tots els efectes l'obertura d'expedients informatius i sancionadors i d'atenció patrimonial a les persones afectades al Ministeri de Foment, que ho ha de fer en ús i exercici de les seves competències. I el Govern de Catalunya ha de mantenir obertes totes les vies per respondre als ciutadans, per facilitar informació i assessorament, per garantir el rescabament en els seus drets, per obtenir justícia i reparació del dany patrimonial individual i col·lectiu produït, i, naturalment, fer-ho per les vies que calgui, bé sigui per la via administrativa, que és la que ha d'emprendre necessàriament i és l'única administració competent per fer-ho el Ministeri

de Foment del Govern de l'Estat, i per altres vies que siguin possibles en el terreny jurisdiccional si calgués, en el benentès també que la facilitació i la conducció de totes les reclamacions és una qüestió principal que el Govern de Catalunya ha atès des del primer moment i continuarà atenent en aquests moments.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

L'honorable senyora Montserrat Tura té la paraula.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Bon dia, senyores i senyors diputats. Efectivament, compareixem a petició pròpia i a petició de diferents grups perquè s'ha produït un fet que, encara que només sigui per la quantitat de persones que s'han vist afectades, no només en la instal·lació específica de l'aeroport de Barcelona, sinó també en d'altres aeroports que tenien relació directa, pel que fa als vols, amb aquest aeroport..., doncs, l'afectació exacta de persones costarà de dirimir i probablement se xifrarà en centenars de milers de persones. Un fet així no pot, de cap de les maneres, passar desapercebut, i és bo que se sàpiga el que s'ha anat fent en el transcurs d'aquests dies, i molt específicament el divendres passat, per part dels responsables del Govern de Catalunya i les seves diferents responsabilitats sectorials.

Els faré un repàs ràpid de diferents circumstàncies que es produeixen durant aquest divendres. De totes maneres, acabaré fent una consideració genèrica que ja dic des d'ara: que el debat de caràcter competencial no pot ser entès com un debat en què algú busca una excusa per no haver actuat, però tampoc pot ser un fet que en una cambra de representació política, com és el Parlament de Catalunya, sigui un fet de caràcter indiferent, i, per tant, acabarem efectivament valorant què és el que succeeix amb el fet competencial i quan i en quin moment hi ha o no hi ha responsabilitats pel que fa específicament als aspectes de seguretat i d'actuació policial en una instal·lació d'aquestes característiques, en què la primera cosa que vull recordar és que, més enllà de ser la seu d'un servei públic imprescindible, més enllà de ser l'espai en el qual un pot incorporar-se en un vehicle que és avui fonamental per al funcionament del món, que són els avions, més enllà de tot això, actua també com a espai de frontera i, en els casos de fora de l'espai Schengen, actua com a espai duaner. Per tant, aquesta característica és la que li dona alguns aspectes en l'àmbit legal i competencial que ningú amb responsabilitats polítiques pot arribar a ignorar.

Malgrat això, efectivament, durant les primeres hores del divendres es produeix un conjunt d'avisos tant al 012, que ja s'ha mencionat, com al 112, telèfon d'emergències, que fan identificable que en l'aeroport succeeixen les primeres incidències, perquè hi ha persones que truquen per preguntar per què no poden sortir d'un avió o per preguntat per què no s'enlaira el seu avió i què és el que està succeint.

Vull també explicar que en aquest mateix moment o en aquestes primeres hores se succeeixen en l'aeroport

altres fets que no tenen res a veure amb aquest conflicte entre l'empresa Iberia i els seus treballadors que el conseller de Presidència ha explicat sobrerament i que jo no reiteraré, i que vénen a sumar confusió a la situació que s'està produint en l'aeroport, que són dos fets que finalment s'identifiquen com a aïllats i sense transcendència, però que en les primeres hores vénen a sumar complexitat i a vegades confusió en el que està succeint a l'aeroport. Un d'ells és un accident laboral en l'àmbit de la construcció de la nova terminal, en què uns puntals i unes fustes que han de servir com a marc per a l'encofrat d'una de les estructures, doncs, cedeix i es produeixen dos ferits lleus en aquest accident laboral. L'altre, un fet que succeeix fora de les instal·lacions de l'aeroport, just en el vial d'accés, en el vial principal d'accés a les diferents terminals, que és l'avaria d'un vehicle, que s'incendia el motor i que, per tant, hi ha fum i foc, i això ve a donar també una sensació de confusionisme molt important, que durant uns minuts, si més no, durant jo diria que una hora llarga, es té la sensació que es produeix una situació d'un cert caos en aquest aeroport, quan encara el conflicte entre Iberia i els seus treballadors no ha adquirit la màxima rellevància i, en canvi, ja es té la percepció que succeeixen coses importants a l'aeroport de Barcelona.

Bé, davant d'això, en primer lloc, el cap de la sala del 112, com és habitual quan es produeixen trucades que tenen a veure amb fets que estan succeint a l'aeroport, es posa en contacte amb els responsables del centre de control de l'aeroport i, en el cas que siguin temes que tinguin a veure amb la seguretat a les pistes, amb la Guàrdia Civil, fet que es produeix. I amb posterioritat, i veient que es produeixen més trucades i que hi ha una certa insistència sobre la problemàtica que es va produint en l'aeroport, és el mateix cap de torn del Centre d'Emergències de Catalunya qui es posa en contacte directament amb les forces i cossos de seguretat de l'Estat, els seus responsables també de torn d'aquell dia, inicialment al centre de control de l'aeroport i el gestor de l'aeroport, és a dir, l'empresa pública AENA.

Ateses la suma de fets i la insistència i reiteració d'aquesta situació, a partir d'aquest moment són els responsables del Departament d'Interior qui es posa directament en contacte amb els responsables de la seguretat per tal d'esbrinar, dirimir i ser capaços de prendre consciència de què és el que està succeint en l'aeroport. Això vol dir, doncs, que jo mateixa realitzo una primera trucada al Ministeri de l'Interior; en els minuts següents, el secretari de Seguretat Pública ho fa amb el delegat del Govern i el cap superior de Policia; el cap de torn del Centre d'Emergències de Catalunya ho fa amb el responsable d'AENA de l'aeroport; la sala central de comandament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra ho fa amb els responsables dels cossos i forces de seguretat a l'aeroport; la direcció del Servei Català de Trànsit ho fa amb la Policia Local del Prat per si les incidències, encara en aquests moments barrejades, poguessin estar produint problemes en la circulació i l'accés a aquesta població, el Prat de Llobregat, i en la mateixa instal·lació de l'aeroport. I de mica en mica es va esbrinant que, per un costat, l'accident laboral que s'ha produït en les obres de construcció és de caràcter lleu; la incidència que ha mobilitzat efectius de la Regió

d'Emergència Metropolitana Sud –és a dir, Bombers del Prat del Llobregat–, en aquest incendi d'aquest vehicle, és lleu, i per tant persisteix, i durant el dia va adquirir la dimensió que tots hem conegut, un conflicte entre una empresa i uns treballadors, però aquests treballadors deixen de prestar servei als usuaris de l'aeroport i de mica en mica es van acumulant milers i milers de persones en una situació en els vestíbuls de l'aeroport.

Explico això perquè coincideix aquest moment –i també m'interessa remarcar-ho– a l'entorn de les dotze del migdia, en què per raons de temes d'incendis forestals jo mateixa comparec davant la premsa i explico, *a priori* i abans d'iniciar l'explicació dels focs forestals, aquests fets que estan succeint a l'aeroport, aquesta separació d'aquests problemes que per un moment sembla que siguin tots sumats i l'explicació que s'està produint un conflicte de caràcter laboral i que aquest conflicte ha suspès momentàniament els vols que surten de l'aeroport del Prat.

Remarco això perquè algú ha dit: «El Govern va estar en silenci i ni tan sols va parlar d'aquesta qüestió», i a mi m'agradaria com a mínim explicar..., i els periodistes que eren presents allà saben que se'ls va donar la informació que en aquell moment es tenia, de què es disposava, i que vam ser precisament la primera institució que va explicar que a l'aeroport s'hi sumaven diferents conflictes, dos de lleus que ja estaven resolts i un de no tan lleu que persistiria i que probablement duraria hores.

Doncs bé, totes aquestes relacions que els he mencionat, tots aquests contactes que abans he qualificat de persona a persona i que es repeteixen al migdia amb una nova conversa llarga entre la meva persona i el delegat del Govern, i a la tarda novament amb el Ministeri de l'Interior, fan possible que el Departament d'Interior tingui la informació necessària per analitzar les dues coses en les quals seria competent, amb caràcter general, a Catalunya: per un costat, la seguretat pública; per l'altre costat, el que s'anomena «protecció civil». Dic això perquè com podíem, si no, saber la gravetat dels conflictes, sinó a través d'aquells que tenen responsabilitat de gestió en l'aeroport?: AENA, forces i cossos de seguretat de l'Estat, torre de control, tots els elements que els he explicat. En alguns casos, amb presència física de personal del Departament d'Interior, com ja he explicat, la mobilització d'efectius de l'àrea d'Emergència Metropolitana Sud.

D'aquí es va desprendre un conjunt de fets que són de tots coneguts: un d'ells, l'ocupació de la plataforma aeroportuària que configuren les pistes d'enlairament i d'aterratge i, per tant, la impossibilitat que es produeixi un normal funcionament de l'aeroport; però, a més a més, l'acumulació d'un conjunt de persones en els vestíbuls, que ens ha de preocupar –i així ho manifestem–, perquè tinguin l'adequada alimentació, estiguin correctament atesos, hidratats, alimentats i, si és possible, que puguin descansar si és que han de persistir durant hores i hores, una vegada es té la garantia que ja no hi ha persones en l'interior dels avions. Aquest fet el garanteix, una i una altra vegada, l'empresa pública AENA, i el garanteix mitjançant col·laboració amb la Creu Roja. Per tant, no s'intervé en aquesta qüestió, que corres-

pondria a l'àmbit de protecció civil, perquè la garantia del subministrament d'alimentació mínima i d'hidratació, així com d'elements per al descans, es dona per garantida, i l'assistència de caràcter sanitari –després els ho explicarà la consellera de Salut– es dona també per garantida pels serveis d'emergència mèdica.

Quins són, aleshores, els elements de caràcter de seguretat que s'haurien d'haver garantit i que, en principi, ho fan i ho realitzen durant tot el dia les forces i cossos de seguretat de l'Estat? Primer, perquè el Prat del Llobregat, municipi on es troba situat l'aeroport, està en zona de no-desplegament, pel que fa a l'element de seguretat ciutadana i d'elements de proximitat i de relació amb els ciutadans; per tant, no s'ha produït encara el desplegament, es produirà precisament l'1 de novembre d'enguany. Però això no resoldria –i abans els he explicat que seria important que féssim repàs que, més enllà d'una estructura que permet viatjar en avió, els aeroports són frontera i, en alguns casos, actuen a mode de duana–, no resoldria, hi insisteixo, el desplegament, més enllà que en el cas que el desplegament s'hagués produït, hauríem tingut possibilitats d'atendre les persones que es trobaven en el vestíbul, donar-los la informació necessària, tenir cura que no es produeix cap vulneració i transgressió de les normes de la seguretat personal i individual d'aquestes persones; però no d'aquella part que configuren l'embarcament, que és la frontera per a les mercaderies, l'entrada en la zona de funcionament de l'aeroport pel que fa a les pistes l'enlairament i d'aterratge, que configuren la plataforma aeroportuària i configuren, per tant, una frontera. I cal recordar aquí, únicament i exclusivament, que l'Estatut vigent, que l'Estatut que entrarà en vigència durant aquests propers dies del mes d'agost, que la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat i que l'acord al qual van arribar, de desplegament, el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat en el seu moment, estableixen amb tota claredat que aquesta competència, la competència que té a veure amb fronteres, és competència de les forces i cossos de seguretat de l'Estat. Ho és ara i ho serà amb l'aplicació del nou Estatut.

Per tant, en totes les converses que jo els he mencionat, en tot aquest seguiment que, per altra banda, es configura a través d'un organisme que persisteix reunit durant hores en el Departament d'Interior per fer el seguiment del que està succeint, en totes aquestes converses el que es produeix és l'ofertament de recolzar, si així es considera necessari i oportú, l'actuació de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, que hi són presents, en l'aeroport, i que estan complint –segons el seu criteri i la seva estratègia en cada moment, en funció de la informació de la qual disposen– aquestes funcions. No pot, el Departament d'Interior, ni la Policia de la Generalitat, actuar d'una altra manera. És impensable que la Policia de la Generalitat actuï sense que sigui a petició de l'autoritat que en té la responsabilitat, del cos de seguretat que en té la responsabilitat i la continuarà tenint, hi insisteixo, perquè es tracta d'una frontera.

Així doncs, voldria deixar molt clar que des de les nou del matí, en què es comencen a produir les trucades al 112, la posterior relació entre el cap del Cecati i, de mica en mica, la implicació de totes les persones amb res-

ponsabilitats polítiques importants en el Departament d'Interior van encaminades a tenir garanties que les persones no pateix cap mena de dany i estan correctament ateses des del punt de vista de les seves necessitats bàsiques, encara que la incomoditat de la suspensió del servei és evident, és clara, és innegable –li podem buscar tots els adjectius que vulguem, però, en tot cas, a mi em pertoca avui d'explicar com funcionen els elements de protecció civil i els elements de seguretat–, i l'ofertament és, en tot moment, d'ajut i recolzament si l'Administració que n'és competent així ho considera oportú. Aquesta Administració n'és plenament conscient, agraeix la col·laboració i l'ofertament que fa el Govern de la Generalitat, però decideix, durant tota aquella jornada, no fer-ne ús, perquè considera que té mitjans suficients per fer front a aquest conflicte.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el primer que vull subratllar, com ja han fet els companys de govern que m'han precedit en aquesta compareixença, és fins a quin punt, i des del primer moment que esclata el conflicte del Prat del 28 de juliol, el Govern ha considerat aquest conflicte com una qüestió prioritària. El Govern ha estat on havia d'estar i ha fet el que havia de fer: al costat dels ciutadans de Catalunya i vetllant pels interessos del nostre país, més enllà de les estrictes delimitacions competencials, fent allò que li pertoca per les seves responsabilitats competencials, per descomptat, i allò que li pertoca com a govern de Catalunya.

Així ha estat en tots els camps, i així ha estat, per descomptat, en els que són específicament de la meva responsabilitat: l'activitat econòmica del país, i no només, sinó naturalment l'activitat turística, que en aquest cas estava especialment afectada. És evident que el conflicte de l'aeroport del Prat podia tenir, ha tingut repercussions des del punt de vista econòmic; l'aeroport del Prat és molt important per a la nostra economia, i en som tots molt conscients. I especialment, naturalment, un impacte turístic evident. A Catalunya el turisme és una de les primeres activitats productives, el 10,5 per cent del nostre PIB; i, per cert, contribueix d'una manera important a aquesta activitat productiva en el conjunt d'Espanya: el 24 per cent dels turistes estrangers que arriben a Espanya ho fan a Catalunya, som el primer destí turístic de fora que ve a Espanya, sent Espanya una de les principals potències turístiques del món, i una part important d'aquest turisme, efectivament, es canalitza a través de l'aeroport del Prat, del que ve de fora a Catalunya –turisme receptor– i del que des de Catalunya va a fora –turisme emissor–, que va ser el més directament afectat aquell dia a l'aeroport del Prat.

Des d'aquell moment, des de la meva conselleria, el Departament d'Economia i Finances, que dirigeixo, vam actuar en una triple línia d'actuació: en primer lloc, naturalment, atendre i informar els ciutadans afectats, ajudar els ciutadans afectats en aquella situació; en se-

gon lloc, estar en contacte permanent amb les agències i amb les empreses del sector, sobretot les agències de viatges, que havien de saber que estàvem al seu costat per abordar conjuntament aquest problema, i en tercer lloc, naturalment, fer un seguiment rigorós, continuat, de l'impacte que podria tenir el que estava esdevenint sobre la imatge del nostre país a l'exterior, i en concret, també, sobre les conseqüències en el turisme receptor, el que no podia sortir dels seus llocs d'origen a conseqüència del conflicte. En concret, aquestes tres línies d'actuació s'han traduït en un conjunt de mesures que diré molt ràpidament. Primer, atenció directa als usuaris en les oficines de turisme de Catalunya. En tot el procés, aquestes oficines, ubicades als aeroports de Barcelona, Girona i Reus, van atendre els usuaris facilitant fulls de reclamació, recollint –com ja ha assenyalat el conseller Nadal– 170 reclamacions i, en el moment en què les oficines d'AENA es van veure saturades i sense fulls de reclamació, proporcionant fulls de reclamació. I, en conjunt, aquestes oficines van atendre entorn, poc menys de set mil consultes presencials al llarg d'aquests tres dies.

En segon lloc, realitzant un seguiment directe i permanent de la situació per part dels responsables de turisme del Departament, i en concret del secretari de Comerç i Turisme i de la directora general de Turisme, la relació amb les diferents autoritats, totes les autoritats que podien, realment, informar i rebre el nostre assessorament, o nosaltres, naturalment, rebre la seva informació per dur a terme les actuacions necessàries, les de l'Estat i les autonòmiques.

En tercer lloc, vam establir un contacte permanent amb el sector; amb el sector, vull dir, en aquest cas, amb les agències de turisme, que són aquells emprenadors que més directament estaven afectats i amb els quals tenim una relació molt directa des de la Direcció General de Turisme. Saben vostès que hi ha dues grans associacions, que reuneixen mil agències de turisme, mil agències de viatges. Vam estar en contacte permanent amb elles des del primer moment, des del mateix divendres, i es va realitzar una reunió, una reunió ja amb una situació una mica més tranquil·la, el dilluns al matí, per tal de poder avaluar la situació i les línies d'acció a emprendre.

En quart lloc, el reforçament de les oficines de turisme de l'aeroport de Barcelona, amb caràcter preventiu, incorporant personal de l'Agència de Consum i de la Direcció General de Turisme, per tal de poder atendre adequadament els usuaris afectats.

En cinquè lloc, amb l'elaboració i difusió, per part de la Direcció General de Turisme, d'una nota circular adreçada a la xarxa de 176 oficines turístiques que hi ha a Catalunya, per tal que aquestes oficines poguessin disposar de la informació necessària per atendre els usuaris que poguessin adreçar-s'hi per demanar informació –perquè podien veure afectada la seva estada a Catalunya en funció de la situació que s'havia provocat– i per ajudar a restablir al màxim una imatge de normalitat.

En sisè lloc, amb una convocatòria d'una reunió d'urgència del Comitè Executiu de Turisme de Catalunya, que és l'organisme en què estan representats les admi-

nistracions i els principals operadors del sector. Aquesta reunió es celebrarà aquesta mateixa tarda, i el Govern farà la proposta, que espera que s'aprovi, de crear un grup de treball *ad hoc* que realitzarà el seguiment constant de l'impacte i proposarà eventuais mesures a adoptar.

En setè lloc, l'activació de la xarxa de centres de promoció turística a l'exterior de Catalunya. Aquests centres són actualment nou: n'hi ha a París, Londres, Brussel·les, Milà, Moscou, Kíev, Frankfurt, Hèlsinki i Beijing; representen països d'on procedeix el 74 per cent dels 14 milions de turistes que visiten anualment Catalunya. L'objectiu de la nostra acció coordinada ha estat doble: per una banda, minimitzar els efectes del conflicte, posant-nos en contacte amb els principals «touroperadors» dels països emissors. En algun cas, concretament, aquesta acció va servir per poder desviar adequadament alguns vols que tenien previst arribar al Prat cap a un destí on poguessin arribar a Catalunya, i en segon lloc, per realitzar un seguiment precís de l'impacte de la crisi en els mitjans exteriors, els mitjans d'altres països, i el seu eventual impacte sobre la imatge de Catalunya.

I en vuitè lloc, finalment, una coordinació permanent amb la Secretaria General de Turisme, del Ministeri d'Indústria, per intercanviar tota la informació disponible i avaluar possibles línies d'acció que sigui necessari emprendre. En especial, hi ha hagut un intercanvi d'informació constant sobre l'impacte de la situació en els mitjans d'informació a l'estranger –aspecte realment important.

Totes aquestes mesures persegueixen, com poden comprendre, uns propòsits essencials. Primer, donar tota l'assistència necessària als turistes afectats i estar en contacte permanent amb el sector per oferir el suport necessari. Des d'aquest punt de vista, puc anunciar que hem establert ja, estem en aquests moments treballant en la posta en marxa d'un dispositiu conjunt amb el Departament de Treball i Indústria, pel que afecta els aspectes de consum, per tal que hi hagi un mecanisme coordinat, conjunt –Turisme, Consum, la resta de departaments del Govern–, per atendre les reclamacions dels usuaris. I en segon lloc, naturalment, fer un seguiment atent, al minut, dirfem, de l'evolució dels esdeveniments, de l'impacte que té en els mitjans, possibles cancel·lacions de reserves, per tal de poder actuar de manera immediata, si fos necessari. Per això s'ha creat el grup de treball de seguiment al Comitè Executiu de Turisme de Catalunya, grup de treball en què estaran presents l'Administració i els operadors del sector. Jo em comprometo a fer una avaluació d'aquest impacte en el moment oportú, o sigui, quan disposem de les dades suficients, per tal de poder veure fins a quin punt, realment, aquest esdeveniment, aquest conflicte ha pogut perjudicar la campanya turística d'aquest any.

A partir d'aquests moments, senyores i senyors diputats, hem de perseguir tres grans objectius; jo crec que en això podem coincidir tots. Primer, estar al costat dels ciutadans i les empreses afectades. Els ciutadans i les empreses han de saber que ens tenen al seu costat; el Govern, per descomptat, però el conjunt dels grups polítics de Catalunya. I això vol dir ajudar-los ara a re-

soldre el problema immediat, la situació d'emergència, en el cas que encara n'hi hagués alguna que calgués resoldre, i també ajudar-los a rescabalar-se dels danys que se'ls han causat. Els responsables dels danys han de reparar el dany causat als que han estat perjudicats. Les persones i les empreses perjudicades tenen dret a obtenir la reparació apropiada pels danys causats, i els responsables dels danys causats han d'assumir la seva responsabilitat i fer-se càrrec d'aquests danys. Aquestes són les regles del joc, i el Govern de Catalunya farà el que sigui perquè es compleixin aquestes regles del joc, perquè és de justícia, però perquè els ciutadans han de confiar que, finalment, s'apliquen les regles del joc. Hem d'evitar que els ciutadans ni tan sols reclamin perquè desconfien que la reclamació pugui donar lloc a resultats realment pràctics. De manera que estem al costat dels ciutadans i els ajudarem al màxim que es compleixi aquesta màxima, que sembla de tota justícia. Hi ha hagut uns danys, unes persones perjudicades, i uns responsables d'aquests danys. Nosaltres estarem al costat dels ciutadans afectats perquè siguin rescabats dels seus danys. És el primer objectiu, i l'hem de compartir tots.

El segon objectiu és fer tot el que calgui perquè la imatge de Catalunya no quedi danyada. Naturalment, hi ha els danys personals, són molt importants, són els primers, són els primers que hem d'atendre. Però hi ha la imatge del país; és alguna cosa més que l'impacte turístic de la imatge del país, hi ha la imatge del país. Naturalment que ens preocupa l'impacte en el turisme i en l'activitat econòmica, però ens preocupa sobretot la imatge del país, de manera que hem de fer el que calgui per tal de recuperar, en el cas que hagi estat perjudicada, aquesta imatge. Perquè és una qüestió de país; que té un impacte econòmic, per descomptat, però és una qüestió que va més enllà.

I per això és tan important fer aquest seguiment atent. Compte!, contribuint tots a refer la imatge del país. I segons quins espectacles de divisió o d'aprofitament amb finalitats partidistes, a uns mesos d'unes eleccions, no contribueixen, en plena temporada turística, a aquesta imatge del país. Cal dir-ho –cal dir-ho. (*Remor de veus.*) De manera que ajudem tots, realment, a fer els possibles perquè la imatge del país estigui a l'alçada que tots volem que estigui, i fem-ne un seguiment atent. L'estem fent, és el que hem de fer: fer un seguiment atent de fins a quin punt aquest conflicte ha tingut l'impacte negatiu, que ens preocuparia, sobre la imatge del país. I, si cal, adoptarem les mesures necessàries, des del punt de vista de campanyes de publicitat, des del punt de vista de presència a l'exterior, per tal de readaptar les coses. Però fem-ho ben fet, perquè si sobreactuem en determinats tipus de missatges a l'exterior podem contribuir a difondre, més enllà del que ha estat difós ara, el conflicte. I això és el que estem fent: un mecanisme de seguiment atent de fins a quin punt ha estat important l'impacte del conflicte a l'exterior. No l'hem de minimitzar, però no hem de contribuir a magnificar-lo.

I tercer punt, per descomptat, l'objectiu de la gestió de l'aeroport. Aquest conflicte demostra, per si feien falta més raons, fins a quin punt és imprescindible una gestió autònoma, descentralitzada i amb presència del sector

privat en la gestió de l'aeroport. Mirin, no tirem llenya al foc; ara no és el moment d'actituds avantatgistes, no és el moment. No es tracta ara d'aprofitar que ha succeït un esdeveniment desgraciat per treure'n avantatge, però sí que és el moment per dir: «És la gota que vessa el vas.» Si feien falta més arguments, aquest ja és definitiu. No cal que en parlem més: aquí està l'argument. Però la gestió de l'aeroport ha de canviar, no podem continuar amb una gestió de l'aeroport com la que tenim. De manera que necessitem una gestió descentralitzada, autònoma i amb presència del sector privat, en la qual, naturalment, el Govern de Catalunya tingui un paper preeminent. I aquest avui és un gran objectiu. Però fem-ho ben fet per aconseguir el resultat, també; fem-ho ben fet per aconseguir aquest resultat. No utilitzem ara aquest argument per tal, també, de treure'n avantatge en aquest moment partidista, sabent que seran propostes que són irrealitzables avui. Anem junts per aconseguir aquest objectiu. I amb aquest conflicte ens hem carregat de raó, per si feia falta tenir més raons; que jo crec que no feia més falta, però aquesta ja és la raó definitiva.

De manera que això és el que els puc dir des de les actuacions que s'han dut a terme des de la conselleria que jo dirigeixo. Tenim ara uns objectius prioritaris de país: estar al costat dels ciutadans; restablir, si fa falta, la imatge de Catalunya a l'exterior; tenir una gestió autònoma i descentralitzada de l'aeroport. Són tres gran objectius, els hem de compartir, hem d'anar junts per aquests objectius, perquè si anem junts els podem aconseguir. Tinguin per segur, senyores diputades i senyors diputats, que el Govern no s'escudarà mai en els límits estrictes dels seus àmbits competencials per estar al capdavant en la solució dels conflictes i dels problemes que afecten els ciutadans de Catalunya. Aquesta ha estat la divisa d'aquest Govern, i també ho és en aquest cas.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Bon dia, molt honorable president del Parlament. Senyores i senyors diputats, la meua compareixença com a membre del Govern, igual que els altres consellers, és per donar resposta a quina ha estat l'actuació des del Departament de Salut. Si em permeten, seré molt concreta: cinc qüestions.

Com entenem la responsabilitat del Departament de Salut? L'entendem molt simple: nosaltres hem d'intentar garantir un bé bàsic, que és el dret a la salut de totes les persones que viuen o que estan de pas a casa nostra, amb independència dels àmbits competencials. I això és el que vam fer, per descomptat, en el cas que ens ocupa de l'aeroport del Prat, on hi havia una alta concentració de persones davant d'un conflicte que no tenien previsions de quan es podia acabar, malgrat que, per descomptat, és AENA qui té els serveis mèdics habituals en les seves instal·lacions, tant a pistes com als serveis de les terminals.

Segona qüestió molt clara: quins són els objectius? Tres, han estat: protecció de la salut... Nosaltres també tenim competència clara en temes de salut pública, i, per tant, altes concentracions de persones poden generar qüestions higièniques, doncs, que també en tenim responsabilitat, com en alguns altres moments, i vam estar fent un seguiment curós des del primer moment. Segona qüestió: clarament, prevenció de riscos per a la salut de les noves situacions. Assistència sanitària quan calgui, amb una especial atenció a les persones fràgils, els nens, les persones grans, les persones amb malalties cròniques, que s'hi poguessin trobar en aquell moment.

Quin és el relat de les actuacions? Des del primer moment, des del mateix divendres, coordinat sempre pel conseller de Presidència, el conseller Nadal, vam posar a disposició, i així vam fer-ho a partir d'aquell moment, l'empresa pública de servei d'emergència Sistema d'Emergències Mèdiques, i vàrem desplaçar a l'aeroport del Prat quatre suports vitals bàsics, amb dos tècnics de transport sanitari en cada un d'ells; també un suport vital avançat, amb dotació de metge, d'infermera i de tècnic de transport sanitari, i dos suports vitals intermedis, amb dotació d'infermera i tècnic de transport sanitari. Així ho vam acordar amb AENA, amb els serveis mèdics d'AENA.

També vam acordar que, atès que es necessita una acreditació especial per a les pistes, que el servei de pistes el farien els serveis mèdics del mateix aeroport d'AENA, que nosaltres ens ocupàrem de l'assistència i de la prevenció de riscos per a la salut a les terminals, i, per descomptat, sempre amb col·laboració amb els mateixos serveis mèdics, i que col·laboraríem amb Creu Roja també, perquè es va crear un dispositiu molt important de Creu Roja des del punt de vista de voluntariat social, i també varen aportar una ambulància amb dos tècnics de transport sanitari. Aquesta és des del divendres al matí, eh? Per tant, sempre a requeriment dels serveis i, per descomptat, del Departament de Salut, que immediatament, com no podia ser d'una altra manera..., en exercici, hi insisteixo, de la meua responsabilitat, de la nostra responsabilitat com a Departament de Salut, més enllà de l'àmbit competencial.

Per tant, el que els voldria dir i afirmar, si us plau..., quan es parla d'absència del Govern..., no ho dic per la política o pels polítics, ho dic pels treballadors públics. Aquest és un element importantíssim: 14 persones per torn, dels Serveis d'Emergències Mèdiques; 60 voluntaris i tècnics de Creu Roja, que van repartir 155.000 ampolles d'aigua, 45.700 entrepans, 200 mantes... I de l'únic que ens hem de sentir satisfets en aquest conflicte és que no hi han hagut danys per a la salut. I jo crec que això també ajuda a pensar que, malgrat el conflicte, aquest és un element primordial.

Aquest ha estat el relat clar de les actuacions. El quart element, si vostès em permeten... En la política sanitària i especialment en aquells elements d'emergència que poden generar conflictes en la salut, hi ha un element bàsic que intentem gestionar al més bé que sabem cada dia, que és l'eficàcia i la humanització de les nostres actuacions; i un punt de discreció necessària, si vostès em permeten. La transparència de la informació ha d'estar al costat de la gestió de la comunicació del risc.

Si en ple conflicte... Ho dic perquè algú diu que he estat absent i podrien dir: «La consellera de Salut, per què no va sortir?» o «per què no va anar-hi?» El mateix que faig qualsevol dia, amb l'onada de calor o qualsevol altra qüestió: els treballadors són els que fan la feina, els tècnics, i la fan bé. I la gestió de les alarmes de salut és un element imprescindible, que necessita un punt de discreció, i insisteixo que no està renyit amb la informació, amb la total transparència, tant interna com externa.

I aquesta ha estat la feina del Departament de Salut. Durant quaranta-vuit hores vam tenir catorze persones per torn, al costat dels serveis mèdics, per descomptat, d'AENA, i al costat dels voluntaris de Creu Roja. Només per ells, eh?, només per ells: si us plau, quan parlin que el Govern ha estat absent, no pensin en els polítics, pensin en els treballadors públics, almenys del Departament de Salut, que han estat allà per al que fes falta, amb independència de si teníem competències o no, com fem en qualsevol moment. Per tant, aquesta ha estat... Vostès, qualsevol informació... No hi ha hagut..., hi van haver dinou assistències realitzades sense cap problema important; tenim el llistat, per descomptat, de les consultes, fonamentalment lipotímies, crisis d'ansietat, espais d'escolta, una caiguda amb contusions i una hipoglucèmia que no van requerir més que aquesta assistència.

Simplement, doncs, els volíem comentar que aquesta ha estat l'actitud, com sempre, del Departament de Salut, com a membre del Govern, que és el que ha de ser, a través de posar sempre a disposició de les persones, la nostra, per descomptat, actuació.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Jordi Valls.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Jordi Valls i Riera)

Molt honorable president del Parlament, senyors diputats i senyores diputades, més enllà de les actuacions i fets produïts aquest cap de setmana i la frustració que en termes individuals i col·lectius van generar els fets del Prat –i seguidament passaré a explicar els fets i les actuacions dins els àmbits d'actuació que afecten la meva conselleria, que són l'àmbit laboral i l'àmbit estrictament de consum–, s'ha donat resposta als usuaris, però principalment també –val la pena que ho manifestem– s'ha de continuar donant resposta als usuaris per a les seves reclamacions, per a la tramitació i sobre les necessitats que ells poden plantejar en termes de possibles indemnitzacions o reclamació de responsabilitats.

S'hi ha de donar resposta, bàsicament, perquè tots i cada un dels usuaris que hi havien l'altre dia a l'aeroport del Prat tenien un contracte, un contracte de vol; tenien la contractació d'unes prestacions, siguin aquestes de vol o siguin pròpiament les prestacions que venien derivades del contracte de *handling* que en aquells moments ja estava assumint i assumia pròpiament Iberia; tenien, més enllà del contracte, una il·lusió, que era realitzar una activitat festiva durant aquest estiu; tenien

pròpiament un projecte vital, i tenien també –i s'ha de dir– l'exercici d'un dret, que és el de la mobilitat i de fer vacances. És a dir, hi ha hagut un seguit de gent que amb més o menys intensitat, però moltíssima gent, ha estat afectada en totes i cada una d'aquestes qüestions. Per això insisteixo que, més enllà dels fets que es van produir l'altre dia, s'ha de continuar donant resposta al volum de peticions i reclamacions que es produiran en un futur.

Més enllà d'això, dins l'àmbit o dins el nivell laboral, permetin-me d'entrada fer una afirmació. Més enllà que a vegades tots plegats podem considerar que existeix un abús de les vagues estacionals que es poden produir, vagues legals però que podem valorar l'abús que sovint es pot arribar a produir dins les estratègies sindicals, deixin-me afirmar d'entrada que no va ser una vaga, i no va ser una vaga salvatge.

Una vaga és un dret, i, com a tal dret, està tipificat, i com a dret tipificat té la seva pròpia regulació. No hi havia, doncs, coneixement previ de l'existència d'una situació de conflicte per part de l'autoritat laboral. No hi ha haver comunicació de la vaga dins el termini legalment establert, la qual cosa s'hauria d'haver produït deu dies abans. El fet que no hi hagués aquesta comunicació prèvia va impedir que es dictessin els serveis mínims per assegurar el manteniment dels serveis essencials i que es pogués realitzar una mediació per tal d'evitar l'adopció d'aquestes mesures de conflicte. Tot i ser un dels casos –perquè és cert– previstos de sotmetiment a arbitratge per evitar les greus conseqüències de la vaga dels usuaris, aquest no es va poder dur a terme, per la curta durada del conflicte. També cal tenir en compte que el fet que el conflicte no fos liderat pels sindicats majoritaris va complicar la intervenció de l'autoritat laboral.

Per altra part, aquesta afirmació de no poder-ho considerar com una vaga, i tampoc com una vaga il·legal, també té conseqüències o pot tenir conseqüències als efectes de consum i de les responsabilitats que es poguessin derivar de l'incompliment d'un contracte, com abans feia referència. No plantejar el conflicte com una vaga il·legal es podria tipificar com a força major. I força major és un element que pot exonerar les responsabilitats d'aquell que va generar un contracte i que, a causa d'aquesta circumstància, aquest contracte no es va complir, o es va complir de forma irregular.

Actuacions. El Departament de Treball i Indústria es va oferir el mateix 28 de juliol a la companyia Iberia, a diferents representants d'Iberia i de les forces sindicals d'aquest país, per mitjançar en el conflicte; de la mateixa forma que també hem de dir que, malgrat que es va produir aquell fet el darrer divendres, el conflicte laboral en si mateix continua existint i continua plantejant la mediació en el que és el Departament de Treball. És a dir, hem tornat a oferir a les forces sindicals i a la mateixa empresa Iberia que, atenant que el conflicte de fons encara no s'ha resolt, nosaltres ens plantejem la possibilitat de fer aquesta mediació. Esperem que dins els àmbits de la negociació que pugui haver-hi en aquesta propera reunió del dijous, més enllà que hi hagi acord o no –que forma part de l'autonomia de les parts–, evidentment no es produeixin circumstàncies com aques-

tes, i ho desitjo no tant en termes d'illegalitat, sinó fins i tot en termes de legalitat.

Pel que fa als drets dels consumidors i de les consumidores, la Generalitat té competències plenes en matèria de consum. Des de l'inici del conflicte les ha exercit, i continuarà fent-ho durant els propers dies i durant els propers mesos, en què hi hauran diferents reclamacions, tal com he dit abans, per incompliment d'un contracte.

Per altra part, sí que és cert que les infraccions que hi pugui haver en matèria d'aviació civil corresponen a l'Administració de l'Estat, i concretament a la Direcció General d'Aviació Civil del Ministeri de Foment.

El dia 28 de juliol, en el moment que l'Agència Catalana del Consum rep informació sobre una probable mobilització de treballadors a l'aeroport del Prat que impossibilita el trànsit normal de viatgers, s'hi envia personal de la Subdirecció General de Disciplina de Mercat, que efectua una visita *in situ* per comprovar l'abast de la situació. En aquells moments hi han moltes persones afectades per retards en els vols, sense que es tingui informació de si aquests acabaran sortint o bé si s'anul·laran definitivament.

El 29 de juliol es reben les trucades d'informació al ciutadà, del 012, per demanar assessorament o bé formular queixes sobre la situació generada. I des del mateix 29 de juliol, dissabte i diumenge, des de l'Agència Catalana del Consum, i concretament el seu director general, es comencen a difondre públicament, a través dels mitjans de comunicació, les primeres recomanacions per a tots els usuaris afectats. Concretament, aquesta difusió es fa a través de l'Agència Efe, Europa Press, TV3, Catalunya Ràdio, etcètera. Aquestes recomanacions assenyalen els passos a seguir per totes les persones afectades: reclamació davant la companyia aèria o davant l'agència de viatges per sol·licitar la devolució dels diners o un canvi de dates i, si la reclamació no prospera, adreçar-se a l'Agència Catalana del Consum i presentar la reclamació oficial.

Dia 31 de juliol: reunió de la Secretaria de Comerç i Turisme, la Direcció General de Turisme, les associacions catalanes de viatges a què abans ha fet referència el conseller Castells, i la mateixa Agència Catalana del Consum per avaluar la situació i establir un compromís d'atenció als clients.

L'objectiu del Departament en termes d'actuació ha estat garantir que les companyies compleixin la normativa relativa a les obligacions envers els consumidors; demanar i requerir a AENA i a Iberia informació, mecanismes de tramitació de les reclamacions, i, probablement el que és més important, que s'apliquin mesures extraordinàries destinades a garantir l'efectiu dret dels afectats a formular les seves reclamacions i l'adequat tractament d'aquestes.

S'han realitzat inspeccions per comprovar si les companyies, en primer lloc, disposaven en els punts de venda de fulls oficials de reclamació, de denúncia, així com del cartell anunciador d'aquests; també si disposaven dels cartells que han d'exhibir les companyies i dels documents, que han d'estar en condicions de lliurar als con-

sumidors, que hi ha algun tipus d'incidència, i finalment, si facilitaven informació als usuaris i hi havia lliurament de documentació. I, com he dit també al principi, demanar-los quins eren els mecanismes extraordinaris per canalitzar el volum de demandes i de reclamacions que poden existir i existiran de ben segur en el futur en termes d'indemnització per trencament d'un contracte, i les que existeixen ja actualment per temes que afecten directament l'equipatge.

Per a aquesta qüestió es van aixecar dues actes d'inspecció el 31 de juliol. Una acta d'inspecció, la L-02619, a AENA, que dins l'àmbit de la col·laboració administrativa –perquè AENA no deixa de ser, és, en aquest cas, un organisme administratiu– se li demanava el nombre de reclamacions rebudes durant els dies 28, 29 i 30 i el tràmit que es pensa donar a totes i cada una d'aquestes reclamacions de cara al futur. Pensem que molta gent, malgrat aquesta circumstància, ha pogut fer les vacances, però quan torni d'aquesta realitat o d'aquestes vacances ha de plantejar i voldrà plantejar les reclamacions pertinents, i és necessari que, totes i cada una d'aquestes persones, tinguem la capacitat, com a país, d'atendre-les.

Aquests requeriments a què abans he fet referència, a AENA, han estat contestats de forma ràpida per part d'AENA. D'aquesta informació es destaca el següent. Primer, l'establiment d'una unitat especial de tramitació, control i seguiment de les reclamacions, com en termes de mitjans de comunicació hem pogut veure; presentació de les reclamacions de cinc taulells del Prat i a tots els taulells d'informació, no tan sols del Prat, sinó dels quaranta-set aeroports de la xarxa AENA, i també per correu electrònic. I entre les dades que li vàrem reclamar, el 31 de juliol, AENA va lliurar 6.500 fulls de reclamació, i va assumir o li van trametre, pròpiament es van convertir, aquests 6.500 lliuraments, en 3.500 queixes o reclamacions rebudes, cadascuna de forma diferent i per circumstàncies diferents.

Acta d'inspecció a Iberia L-02618, inspecció al punt de venda: «S'ha comprovat el compliment de la normativa general en matèria de consum –fulls, cartells anunciadors, etcètera. Disposen de fulls oficials de reclamacions; disposen del fulletó sobre drets dels passatgers; no disposen de cap de les cartes imposades per la normativa comunitària dels drets dels passatgers o drets amb relació a la facturació.»

Informa Iberia també en aquest moment que el dia 28, des de les 15.00 hores, van haver d'abandonar el punt de venda davant la pressió dels usuaris concentrats. Aquest punt de venda no es va obrir fins a les 6.00 hores del dia 29. En el taulell de facturació no disposen de fulls oficials, no disposen de cartells comunitaris de cap tipus; disposen de fulls interns de la companyia Iberia, i s'ha requerit a l'empresa que faciliti amb la màxima rapidesa possible el nombre de reclamacions rebudes i detallar també les mesures adoptades respecte a això en termes de tramitació, no en termes de responsabilitat, però sí la necessitat d'adequar quin és sistema de tramitació que realitzaran.

Davant la resposta d'AENA davant l'acta d'inspecció el passat dia 30 de juliol, aquesta acta es manté oberta,

aquesta acta d'inspecció, per tal d'ampliar en el futur la informació i possibles requeriments que se li puguin efectuar.

En el cas d'Iberia, davant la no-tramesa d'informació en data 1 d'agost, s'ha procedit a obrir el corresponent expedient d'informació, reconvertint l'acta d'inspecció en expedient, si bé podem dir que avui, per les dades de la informació de què disposem, consta que la companyia Iberia està complint estrictament el Reglament 261/2004 del Parlament Europeu, d'indemnitzacions i obligacions. Però també deixem-ho clar: aquest és un reglament que afecta bàsicament la contractació d'un vol que té aquesta companyia o que pot tenir aquesta companyia, per exemple, Barcelona - Frankfurt, però no dóna resposta a la interconnexió d'aquest vol Frankfurt –per dir alguna cosa– Egipte i un creuer per Egipte. És a dir, hi ha en qüestió no tan sols el contracte de vol d'una companyia, sinó els efectes d'aquest incompliment, malgrat que hi hagi una indemnització, que sembla que en aquests moments la companyia Iberia està complint, amb els efectes que pot generar o que genera en les interconnexions i la contractació d'un paquet vacacional complet.

Per altra part, vàrem reunir el Consell de les Persones Consumidores de Catalunya l'1 d'agost, arran dels fets produïts també a l'aeroport del Prat, i vàrem acordar el següent. En primer lloc, tornar a manifestar –hi insisteixo, no tan sols en termes de la qualificació d'un dret, com pot ser el dret de vaga, sinó en termes de la seva conceptualització de força major i els efectes que pot tenir, amb exoneració de responsabilitats– que els fets ocorreguts el 28 de juliol no es poden considerar, sota cap concepte, com una vaga, una vaga, hi insisteixo, en termes legals i també pels efectes que pot tenir en termes indemnitzadors. En conseqüència, també se'ls planteja, manifestem públicament, a través del Consell de les Persones Consumidores, que els afectats tenen dret a reclamar la devolució de l'import o bé la substitució del bitllet, la compensació econòmica prevista en els casos de cancel·lacions o d'*overbooking*, els perjudicis soferts com a conseqüència de la pèrdua del vol, i les reclamacions es poden fer a l'agència de viatges o bé a la companyia aèria en què s'hagi contractat el servei. Per altra banda, recomana també als consumidors que els afectats conservin tota la documentació i els justificants de les despeses vinculades amb la seva reclamació, i, en cas de dubte i de no rebre una resposta satisfactòria, que els afectats s'adrecin a les associacions de consumidors més representatives o bé a l'Agència Catalana del Consum.

En termes estadístics, AENA ens va facilitar ahir mateix que té tres mil queixes en el dia d'avui. N'hi ha aproximadament, a través dels diferents elements o estructures en què nosaltres podem rebre queixes –a través del 012, a través del correu electrònic, directament a l'Agència Catalana del Consum–, en aquests moments, unes 170 a través de les oficines de turisme del mateix aeroport i 410 reclamacions a través de la mateixa Agència Catalana del Consum.

Ha fet referència anteriorment el conseller Castells a la voluntat, doncs, per part de l'Agència Catalana del Consum –en què aquí sí que tenim plenes competències– de

fer un operatiu, conjuntament amb les organitzacions de consumidors, l'Agència Catalana del Consum, hi insisteixo, també les oficines de turisme, per intentar plantejar la canalització d'aquestes reclamacions; fer les funcions de mediació, quan se'ns demanin, directament l'Agència Catalana del Consum o els diferents organismes, però sobretot la necessitat de donar resposta als afectats, primer de forma immediata –que en aquests moments, amb la reinstauració o amb el funcionament de l'aeroport del Prat s'està produint, si bé encara hi han afectacions clarament importants–, però també, passat aquest període de quinze, vint dies, en què hi haurà gent que podrà tornar de vacances, hi haurà un volum important de reclamacions a què haurà de donar resposta aquest Govern i que les ha de donar canalitzant-les a aquell que en té clarament la responsabilitat.

En tot cas, estic a la seva disposició i a la seva consideració per a qualsevol altre aclariment.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller, honorables consellers i conselleres.

I, d'acord amb l'article 151 del Reglament, suspendrem la sessió. Tenint en compte que és un quart i cinc de dotze, doncs, fins a dos quarts de dotze –deu minuts. Els prego màxima puntualitat.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de dotze del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de dotze i sis minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Prossegueix la sessió amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de menor a major. Té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, honorables consellers, diputats i diputades, el primer que nosaltres hem de dir, i estic convençut que ho corroborarà tota la resta de la Diputació Permanent, és la solidaritat envers els ciutadans afectats divendres passat pel caos que es va generar a l'aeroport del Prat, i, evidentment, doncs, fer tots els possibles perquè evidentment pugui ser restablerta la normalitat, que va ser totalment violentada aquell dia, per l'actuació dels treballadors i les posteriors actuacions de la resta de gestors.

Estic segur que voldrien que aquesta solidaritat no s'emboïgués per debats electoralistes o debats que anessin únicament i exclusivament a erosionar el Govern de la Generalitat. Els ciutadans afectats i els que no estan afectats, els ciutadans del nostre país, el que

volen és que avui, almenys, d'aquí, en surtin tot un seguit d'actuacions, com ja ha demostrat el Govern de la Generalitat, que s'han de fer; actuacions que estiguin amb relació a les competències de cada administració. Les competències en la gestió de l'aeroport del Prat les té el Govern central, i és allà on nosaltres hem de visualitzar, evidentment, aquestes responsabilitats i depurar les responsabilitats que calguin, com després en faré esment.

Ho dic perquè el que no podrien acceptar els ciutadans és que algú, com a mi em sembla que està fent l'oposició, aprofiti una situació gravíssima com la que es va donar al Prat, doncs, per fer electoralisme o per provocar un debat en fals. I això, evidentment, sí que és del tot reprovable, i per això nosaltres creïem que el debat important per depurar responsabilitats i demanar indemnitzacions i justícia reparadora per als ciutadans està en el Congrés dels Diputats. Això és el que hi ha. Fa vint-i-sis anys que l'aeroport del Prat, almenys des que hi ha autonomia en aquest país, depèn del Govern central, i no de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. No és culpa del Govern actual, de fa tres anys, doncs, que aquesta sigui la situació. La situació és la que és, i sobre la que és hem de, nosaltres, actuar; no la que voldríem. I, en tot cas, és el que ens ha donat la sensació, almenys de l'oposició, de voler barrejar fins i tot –espero que no sigui així; no sé què passarà, espero que no sigui així–, tornar a reproduir el debat estatutari sobre la gestió aeroportuària, que ja seria el *súmmum* de la indecència, sobretot referint-me als ciutadans que s'han vist afectats per la situació que ha passat. (*Remor de veus.*)

És veritat, els fets del Prat van ser gravíssims, de divendres passat: una reacció exagerada i descontrolada dels treballadors, l'ocupació de les pistes, que provoca un caos total i que fa que per a molts ciutadans, doncs, quedin truncades les seves vacances. Jo crec que les sensacions devien ser les d'impotència, ràbia i indefensió davant de tot el que estava passant, sense tenir en compte –no ho oblidem– la inseguretat aèria que es podia crear en aquell moment, i de fet alguns relats ens ho han demostrat, que molts avions varen sobrevolar l'espai aeri de Barcelona, varen haver de ser desviats, i alguns amb problemes.

Això és el que hem de tractar avui, això és el que hauríem de tractar avui: les responsabilitats dels causants directes i dels que, tot i tenint competències per solucionar o alleujar el caos provocat, doncs, no varen fer res. Responsabilitats gravíssimes d'Iberia, responsabilitats gravíssimes d'AENA i, en conseqüència, del Ministerio de Fomento del Govern central, que és el qui té les responsabilitats més greus davant del fet que es va donar. Iberia i AENA, evidentment, sense oblidar el fet clau o fet primer, que és l'actuació dels treballadors.

Però parlem d'aquestes responsabilitats, perquè el detonant de la sortida de tota aquesta situació jo crec que ve de més lluny, no?, jo crec que ve de la sortida d'Iberia del Prat o l'anunci que fa, fa uns quants mesos; la creació d'una companyia de baix cost que operarà a l'aeroport del Prat, que ja provoca una negociació amb el SEPLA –se'n recorden vostès?– que acaba aviat. Jo crec que quan..., alguns ho vàrem comentar, a més a

més amb els treballadors d'Iberia del Prat, que no bufaven gaire bons vents per als treballadors de terra, amb la negociació tan ràpida d'un tema concret, es deixava de banda els treballadors de terra.

I tot això esclata quan AENA, jo crec que d'una manera irresponsable –demanarem responsabilitats també pel que fa a aquella actuació–, dona els serveis de terra..., o treu els serveis de terra del Prat a Iberia, i a més ho comuniquen el 26 de juliol. Home, el 26 de juliol!, just quan comença el període més potent de vacances i on hi ha l'activitat més potent a l'aeroport del Prat! És gratuïta, aquesta data? Per què AENA fa això el 26 de juliol i ho comunica? Ningú d'Iberia, a més a més, després parla amb els treballadors –ningú. De subrogació, sí que n'hi ha en el seu conveni, però en tot cas no es concreta en què consisteix aquesta subrogació. I, tenint en compte el conveni que tenen els treballadors amb Iberia, no sé si veritablement tota la subrogació la voldrien acceptar, perquè hi ha algunes qüestions també molt complexes i molt especials d'Iberia i la seva relació amb els treballadors. I, evidentment, això crea un nerviosisme important en els treballadors, que, evidentment, no vull que això faci que els absolgui de l'actitud, doncs, que varen tenir. Però diguem les coses, no? Per què AENA actua d'aquesta manera?

Mirin, divendres mateix, el mateix divendres, Iberia aconsegueix l'autorització per fer els serveis de terra de la seva pròpia companyia. Mai s'havia donat una autorització tan ràpida. Recordo que Easyjet, em penso que fa anys que demana també fer els serveis de terra de la seva pròpia companyia; no li han donat mai aquesta autorització. Iberia, immediatament, el mateix divendres. Què busca Iberia?, què busca AENA amb aquesta situació?

Demà sembla que hi ha una reunió entre Iberia i AENA per tractar la possibilitat de fer els serveis de terra de la companyia nova, Click Air, d'Iberia, i també els serveis de terra de les companyies de l'aliança One World que té Iberia, que forma part d'aquestes... (*Veus de fons.*) Dijous que ve, demà. Per què tota aquesta situació? A Iberia li interessa tota aquesta situació? Podríem pensar que, evidentment, fins i tot el caos que es provoca allà a Iberia, doncs, no ho troba pas malament, perquè sembla que té competències immediates per part d'AENA. Per què AENA actua d'una manera tan irresponsable davant d'un servei públic tan sensible com és el servei aeri?

Bé, i quina és la resposta davant del caos? El director de l'aeroport no té cap tipus d'autonomia; depèn d'AENA, una AENA centralitzada a Madrid, i per això les decisions, que haurien de ser ràpides, contundents i clares, es prenen a sis-cents quilòmetres de Barcelona, es prenen a Madrid. El director de l'aeroport no fa res, no mou ni un dit, si no es mou des de Madrid. Aquesta és la realitat, no és culpa del Govern actual, hi insisteixo, és la realitat de fa molt de temps.

El que és inconcebible és que l'aeroport es reobri a les sis de la tarda, quan la situació ja era insostenible. Una actuació per part del Ministeri d'Interior també hauria d'haver estat potser, em sembla, molt més encertada, si més no, molt més aviat, molt més clara. Jo no em posaré en, tècnicament, si és viable o no, perquè no hi entenc;

però el que no pot ser és que s'estiguin fins a les sis de la tarda els treballadors allà.

Tampoc es varen habilitar amb els serveis corresponents els altres dos aeroports de Catalunya, perquè un podria tenir una sortida. Home, habilitem-ho, coordinem-ho, i a Girona i Reus podem desviar molts d'avions. Es varen desviar molts d'avions, però evidentment no es va donar ni es va augmentar el servei de terra. Per què Iberia no augmenta els serveis de terra de Girona i Reus davant aquesta situació? Saben quantes persones hi havia a l'aeroport de Girona el dissabte, de serveis de terra? Dues. Per què Iberia no ho fa? Li interessa a Iberia aquesta situació, també? AENA no respon davant aquesta actuació irresponsable d'Iberia, davant d'aquesta situació?

Els en donaré un exemple. Hi havia un vol Manchester - Barcelona, i a més a més demanen, doncs, passar-lo a Girona, l'aterratge, per la situació que hi havia a Barcelona. Demanen permís, AENA demana permís que es pugui aterrar a Girona. En canvi, Iberia no els assegura els serveis de terra; no els assegura els serveis de terra davant la situació que hi havia. AENA dóna permís d'aterratge i Iberia diu: «No.» Qui mana? Com es pot permetre aquesta situació?

Jo crec que els dos aeroports alternatius, els dos aeroports catalans, de Girona i Reus, ben organitzats, haurien, si no solucionat –que era impossible–, sí que alleugerit el col·lapse del Prat, i ningú va estar amatent a fer aquesta coordinació i aquesta organització.

Per això és necessària una nova concepció en la gestió dels aeroports, però a partir d'aquí, eh?, no per cap reivindicació d'essències, no?, sinó perquè hi ha d'haver una bona gestió dels aeroports espanyols, i en concret dels catalans. I el que és necessari és un traspàs directe de Girona i Reus i la participació en la gestió del Prat, i sobretot la creació d'un organisme públic català, doncs, que organitzi i gestioni tot el sistema aeroportuari català. Ho podem fer a través del desplegament de l'article 140.3 de l'Estatut. S'ha acabat el debat estatutari, ja tenim un article que ens ho permet. Ara és la negociació política davant del Govern central perquè això es faci bé i al més immediatament possible. Es faci bé també, eh?, es faci bé, no a corre-cuita, sinó que es faci bé i al més immediatament possible.

Jo crec que aquestes són les situacions que hi havia en aquests moments i és el que hem de discutir avui. El Govern de la Generalitat ens ha explicat quines han estat les seves actuacions. Ho podia haver explicat avui aquí i ho podia haver explicat també en seu de govern, com ho tenia pensat, doncs, també per explicar quines són cada una de les actuacions que han fet els diferents consellers i conselleres; ho podien haver fet als dos llocs. Els ciutadans, els afectats com els no afectats, tots haurien tingut la mateixa informació. Algú ha volgut que es volgués fer aquí per crear potser un espectacle, diguéssim, de caire electoralista i mediàtic més important. Els resultats seran exactament els mateixos, perquè les competències són allà, són a Madrid; les responsabilitats són allà, i on s'han de depurar és allà: Ministerio de Fomento, AENA, i evidentment tot el que sigui referent a Iberia, tot i ser una empresa privada.

Acabo. Conclusions. Primera, això és un conflicte entre Iberia i els treballadors, que tenen aquests, els treballadors, una actuació desmesurada que provoca un caos a l'aeroport i que afecta milers de ciutadans.

Dos, Iberia. Si comencéssim a parlar del tema de la privatització d'Iberia ens allargaríem molt, però també és una de les causes de la situació de monopoli exagerat que té Iberia. Quan es privatitza, el govern de torn en aquells moments, doncs, no es guarda l'acció d'or, tot i ser un servei públic d'interès tan important com és aquest. Sí que se la guarden per a Endesa, se'n recorden? –encara la utilitza. No se la guarden quan és un servei... I d'aquesta manera Iberia fa el que li dóna la gana –el que li dóna la gana. I AENA, evidentment, doncs, no fa massa res per solucionar aquesta situació, no?

A més a més, no solament això, sinó que AENA, com a gestor públic, ha demostrat una incapacitat manifesta per gestionar correctament una situació difícil al Prat, primer per les decisions que pren sobre les concessions dels serveis de terra, que jo crec que és una manera també no massa intel·ligent, i segon, per portar una gestió a distància: a sis-cents quilòmetres es prenen decisions sobre com s'ha de gestionar la crisi brutal, doncs, que hi ha al Prat en aquells moments, no? Saben vostès que ningú es mou a l'aeroport del Prat si no hi ha el vistiplau de Madrid.

Quarta conclusió, el Ministerio de Fomento. Irresponsabilitat en la gestió aeroportuària i una presa de decisions primer erràtiques i també lentes. Per això la setmana que ve, amb la Diputació Permanent convocada en el Congrés dels Diputats, el nostre Grup Parlamentari demanarà responsabilitats sobre l'actuació del Ministerio de Fomento i AENA i, si cal, evidentment, també demanarà les dimissions que calguin, després de les explicacions que puguin fer, perquè és allà la responsabilitat.

El mateix del Ministerio del Interior, que no sabem exactament què és el que va fer. Per nosaltres, des del nostre punt de vista, actua tard i lentament, i també demanarem explicacions i responsabilitats davant el fet que no s'actués amb la deguda mesura.

Sisena conclusió. Demanem al Govern de la Generalitat –de fet ja s'ha explicat aquí, però li ho demanem– que actuï políticament i judicial en tot allò que signifiqui defensar els drets indemnitzadors dels ciutadans afectats. També que sigui fort davant el Govern central, davant Iberia també, i en la seva gestió també que pot haver-hi del conflicte amb els treballadors. Jo crec que és molt important ser contundent també davant l'empresa responsable també de la situació, i des del punt de vista del Govern de la Generalitat, tant pel que fa referència al consum com pel que fa referència a la salut, que ara ja està superat, evidentment també el tema d'ordre públic, però sí pel que fa referència ara a la justícia –deixin-m'ho dir així–, a la justícia reparadora que demanen i exigeixen els ciutadans davant aquest fet.

Perquè no només demanen això; jo crec que també demanen depurar responsabilitats. Aquella indefensió, aquella angoixa, aquella ràbia ha de tenir una conseqüència. Algú ha d'assumir les responsabilitats del que es va provocar el divendres a l'aeroport del Prat. Seria

inadmissible per part de la ciutadania que així no fos. I espero també, doncs, que fem, es faci des del Govern de la Generalitat la pressió suficient perquè es donin aquestes situacions que nosaltres plantejàvem.

I vuitena conclusió. Evidentment –ja ho he dit abans–, és necessària la negociació del traspàs de la gestió aeroportuària, del sistema aeroportuari català, directa de Girona i Reus, participada de l'aeroport del Prat, perquè és d'interès general, i d'aquesta manera també... No és, ho repeteixo, per una exclusivament de caire nacionalista, sinó de bona gestió i de necessitat d'una gestió ben portada, eficient, competitiva de l'aeroport del Prat i del sistema aeroportuari català, també de Girona i Reus.

Acabo. Espero que tots plegats estiguem a l'altura avui en aquesta discussió, ja que així es fa, del que ens demanen els ciutadans de Catalunya, tant els afectats com la resta. Demano defugir l'electoralisme, debats passats, sinó que enfoquem clarament quina és la situació, donem respostes als ciutadans, respostes que han de passar per la solidaritat, per la justícia reparadora, com he dit abans, i sobretot per depurar responsabilitats.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Molt honorable president del Parlament, senyores i senyors diputats, senyores i senyors, jo crec que avui ens aplega aquí un tema extraordinàriament important, derivat d'uns fets extraordinàriament greus. I s'ha dit que no es faci electoralisme, fins i tot s'ha dit que com que estem a prop d'unes eleccions certs debats s'haurien d'evitar, i jo crec que el fet que hi hagi eleccions no ha d'evitar debats polítics quan passen fets greus, i si aquest Parlament no hagués reaccionat com està reaccionant, no precisament per iniciativa del Govern, sinó per iniciativa dels grups de l'oposició, doncs, estaríem prestant molt mal servei al país.

Els ciutadans, quan hi ha un problema greu –i ha sigut molt greu–, necessiten resposta política, necessiten resposta dels seus polítics, de les seves institucions, al marge del debat competencial. I si avui aquest Parlament no hagués donat aquesta resposta, estaríem fent un tristíssim paper i estaríem incrementant encara més el creixent divorci que hi ha entre els ciutadans i la classe política catalana.

Crec, per tant, que avui estem fent un acte de responsabilitat col·lectiva i un acte també de justícia, perquè els ciutadans que s'han vist afectats –centenars de milers– necessiten solidaritat, necessiten comprensió i necessiten respostes, necessiten respostes adequades al que ha succeït i, per tant, també reparacions a tots els perjudicis que han sofert. Per tant, que algú qüestionari que avui es debati sobre aquestes coses, em sembla absolutament impropri.

També els voldria dir una altra cosa, no? Una vegada més –ja ens va passar en l'episodi del Carmel–, la res-

posta als problemes reals dels ciutadans ha estat insuficient, clarament insuficient. Aquí s'ha dit que no s'ha de fer un debat competencial, jo hi estic d'acord; jo hi estic d'acord, perquè crec que les competències estan clares i ben delimitades. Aquí estem per fer un debat avui no sobre les competències, sinó sobre les incompetències, i n'hi ha hagut a dojo, hi ha hagut incompetència a dojo.

I probablement la primera incompetència és una de caràcter genèric, i és que en un govern, en aquest cas el de Catalunya, les seves institucions d'autogovern han de tenir visibilitat en un fet greu, gravíssim, que afecta molts ciutadans de Catalunya o amb destinació a Catalunya. I jo m'he quedat absolutament astorat quan he sentit la consellera de Salut parlar que les coses s'han de fer amb discreció. Doncs, els haig de dir justament el contrari: el que menys falta feia per part del Govern de Catalunya el divendres passat i els dies posteriors era discreció. S'havia de donar una imatge de govern, de preocupació pel país, d'explicació del que estava succeint, de donar respostes concretes i que la gent les percebes.

Perquè, és clar, hi ha hagut aquí defenses clares de dir: «No, no, escoltin, és que s'ha dit que no fem res, és que érem invisibles.» En política és allò que sembla, i el que ha semblat aquests dies és que el Govern de la Generalitat no existia. I això és responsabilitat de vosstès, senyors del Govern. El Govern de la Generalitat *no* existia. I ni tan sols feia una cosa que em semblava elemental, que era exigir públicament al Govern espanyol que solucionés el problema.

No hem quedat –i és veritat– que les competències són de l'Administració general de l'Estat? Però no és veritat que una competència del Govern de Catalunya és precisament defensar dignament els interessos generals i els interessos dels seus ciutadans i demanar les responsabilitats que calgui i les respostes que calgui? Què hauria fet el Govern de Catalunya si el Govern espanyol no fos del Partit Socialista? Què haurien fet els partits que donen suport al Govern de Catalunya si el Govern espanyol no fos del Partit Socialista? Haurien posat el crit al cel; haurien fet grans reclamacions, grans protestes; s'hauria utilitzat per raons estrictament polítiques i partidistes. Però com que és un govern del Partit Socialista, és un govern amic, no sigui que es molesti el senyor Rodríguez Zapatero, doncs, no diem absolutament res.

Ni tan sols demanem, per exemple, una cosa ben elemental, que era demanar que es reunís la Junta de Seguretat davant d'un fet gravíssim d'ordre públic i de compliment d'un delictes, que, com després s'ha vist, els jutjats ja estan tramitant. És que s'han afectat no només els problemes de centenars de milers de ciutadans que han perdut les seves vacances o els seus negocis o el que sigui, sinó que hi ha hagut una greu afectació de la seguretat aèria. Hauria pogut passar quelcom catastròfic; hi havia desenes d'avions donant tombs pel Prat sense saber on havien d'aterrar. Escoltin, és que és molt greu! S'ha afectat tot el sistema aeroportuari no només de Catalunya ni d'Espanya, sinó d'Europa. Quan un aeroport tan important com el del Prat queda afectat durant deu

hores i queda tancat, tot queda absolutament afectat, i la seguretat aèria també.

I, per tant, com que el que ha passat és gravíssim, el que no pot ser és que la primera roda de premsa, a part d'un esment parlant d'una altra cosa, parlant dels incendis, la primera roda de premsa que fa el Govern de Catalunya sigui ahir a la tarda. Des del divendres! És més, en el moment que s'estaven produint els fets, es donaven altres rodes de premsa per fer electoralisme –aquestes sí–, explicant un pla d'infraestructures que tothom sap que no té el suport d'aquest Parlament; això sí que és fer electoralisme.

Per tant, no ens demanin en aquest tema no sé quina mena de contenció, perquè els ciutadans no es mereixen la contenció. Els ciutadans el que es mereixen és respostes clares, i el que es mereixen és que se'ls expliqui per què han passat les coses, identificar-ne els responsables i depurar responsabilitats. I aquí la principal responsabilitat... Per cert, un afegit respecte a aquesta invisibilitat del Govern de Catalunya, i les coses són com semblen: vostès no han trobat a faltar el president de la Generalitat aquests dies? Jo crec que tothom l'ha trobat a faltar. Se'ns diu que està fent vacances intermitents. Doncs, quan torni d'alguna d'aquestes intermitències, que parli i que li digui al Govern del senyor Rodríguez Zapatero que ho han fet amb els peus i que la resposta del Govern de Catalunya no ha estat l'adequada. Que torni de les intermitències, que estaria molt bé –que estaria molt bé.

I ara els parlaré una mica del Govern d'Espanya, que és, efectivament, el màxim responsable de tot això: el Ministeri de Foment, el seu organisme públic AENA, per descomptat –és una companyia privada, en parlaré al final– Iberia, però també el Ministeri de l'Interior, i, si m'ho permeten, també alguns comentaris sobre un altre ministeri i un altre ministre absolutament invisible aquests dies, no? Hi ha un ministeri que es diu «d'Indústria, Comerç i Turisme», que té un ministre que es diu José Montilla; l'han vist, vostès? Potser és que està molt ocupat demostrant que sap somriure, o potser és que està molt ocupat sortint a les revistes del cor; però això no és un ministre. Un ministre ha de donar la cara quan passen unes circumstàncies com aquestes. Quan la imatge turística del país ha caigut per terra, quan s'està afectant l'activitat econòmica i comercial, no pot ser que el ministre competent d'aquestes coses no hagi sortit a dir *res*. Després, quines responsabilitats de govern es poden assumir, des d'aquesta perspectiva? És que em sembla una cosa absolutament evident, no? –absolutament evident.

Però parlem dels altres ministeris. El Ministeri de l'Interior. Ha estat molt fort això, eh? –ha estat molt fort. Que es pugui parilitzar un aeroport perquè hi ha unes pistes ocupades il·legalment durant deu hores –deu hores– i no hi hagi cap mena de resposta quan s'està cometent un delictes i que no hi hagi cap mena de resposta policial perquè les autoritats policials no tenen la instrucció d'actuar, em sembla fortíssim. I quan he sentit –aquí sí que l'he sentit– el ministre de l'Interior, el senyor Rubalcaba, dir que, és clar, no es podia fer, perquè a les pistes dels aeroports hi ha querosè. Home, vejam, el senyor Rubalcaba és força més brillant que

tot això!, no devia tenir el seu millor dia! És que no és ni una excusa!

I per això, des del Govern de la Generalitat, amb responsabilitat de governar sobre el conjunt dels ciutadans de Catalunya i en defensa dels interessos generals, havia de reclamar..., no només oferir la col·laboració, que per descomptat, sinó que havia de reclamar l'actuació de les forces i cossos de seguretat, perquè s'estava cometent un delictes, perquè s'estava afectant la seguretat aèria, perquè s'hauria pogut produir una catàstrofe, perquè a més a més es provocaven desenes i desenes de milers d'inconvenients a desenes i desenes de milers de ciutadans.

Jo he sentit, he estat escoltant atentament, eh?, i a part que es repartien molts formularis –en això sí que hem arribat a la conclusió–, diferents, sembla –cada conseller repartia els seus–, al final no quadraven els números tampoc, però això tant li fa, això tant li fa avui, sí que hem escoltat que s'havien fet moltes trucades telefòniques; es van passar vostès el dia telefonant. Molt bé, escoltin, a mi em sembla molt bé. Tindrien la bondat d'explicar-nos què els van contestar? Perquè, és clar, això és el que és interessant, no que vostès truquin, sinó què els van dir, si els van donar alguna explicació del que volien fer, si els van mostrar les mesures per restablir la normalitat al més aviat possible.

Per això avui no és un debat de competències –hi insisteixo, estan ben delimitades–, és un debat d'incompetències, d'incompetències profundes –profundes–, lligades també a la incompetència manifesta del Ministeri de Foment i del seu organisme públic, AENA, que és un autèntic desastre. I ho dic perquè en aquesta seu parlamentària ho he dit amb anterioritat, quan les responsabilitats sobre AENA no eren del Govern del Partit Socialista. Jo sóc, el meu Grup Parlamentari, la meva força política aquí a Catalunya és absolutament partidària de transformar profundament la gestió aeroportuària del país.

Però, hi insisteixo, avui aquest no és el debat. El debat avui és per què s'ha produït durant tantes i tantes hores i després tants i tants dies..., perquè restablir la normalitat d'un aeroport que té mil moviments diaris no és precisament cosa fàcil. I el que estem és veient per què s'ha produït tot això i quins en són els màxims responsables.

Jo he escoltat molt atentament la intervenció de l'anterior portaveu parlamentari, que diu que aquesta mateixa setmana a la Diputació Permanent del Congrés dels Diputats demanaran responsabilitats. Jo li ho agraeixo. M'hauria agradat molt més i m'hauria semblat molt més coherent que no fos només el Grup Parlamentari del Partit Popular el que demanés aquestes compareixences, amb el suport de Convergència i Unió. Bé, allà, per tant, ja dirírem les responsabilitats d'allà, i el ministre de l'Interior i el ministre de Turisme i la ministra de Foment, per descomptat.

Però jo crec que en qualsevol país normal el que s'hagués produït ja, segur, és la destitució del delegat del Govern. No estem d'acord que és una competència estatal? Doncs, un delegat del Govern desaparegut –desaparegut–, que fins i tot quan el criden determinats mit-

jans de comunicació la resposta del seu gabinet és que el senyor delegat està de vacances... Escolti, però com pot ser que s'admeti això? Jo he sentit alguna rumorologia que podria tenir altres responsabilitats. Déu ens en guardi. Aquest senyor no pot exercir cap mena de responsabilitat pública, perquè ha demostrat la seva radical i absoluta incompetència –la seva radical i absoluta incompetència. I ell mateix, per vergonya torera, hauria d'haver dimitit, si no el substitueixen abans, que espero que passi. (*Remor de veus.*)

Això sí, tenim ja... No, no, no se m'atabalin; no se m'atabalin, que encara tinc algunes coses per dir-los. Mirin, això sí, ja tenim la tranquil·litat que el president del Govern, quatre dies després –quatre dies després–, doncs, diu que li sembla incomprensible i inacceptable. Molt bé, que actuï: que destitueixi els responsables d'una cosa incomprensible i inacceptable, que no es quedi allà de vacances a La Mareta, sense fer res. És el president del Govern! És el president del Govern que ha permès que el segon aeroport d'Espanya i el número 10 de tot Europa estigués paratitzat durant tot un dia. No és admissible –no és admissible. I, per tant, espero que, efectivament, prengui les mesures necessàries.

Ha hagut d'esperar que un jutjat tiri endavant una denúncia. I, per cert, la Fiscalia, tan diligent en altres ocasions, doncs, ha hagut d'esperar que existís una denúncia al jutjat. Recordo que la Fiscalia depèn del mateix Govern del qual formen part la ministra de Foment, el ministre d'Indústria i el ministre de l'Interior.

S'ha parlat també de la imatge de Catalunya, i de Barcelona, i d'Espanya. Perquè, és clar, aquí ens ho veiem des d'aquí, però internacionalment la imatge que ha quedat afectada no és només la de Barcelona, no és només la de Catalunya, és la de tot Espanya, i el ministre de Turisme d'Espanya no sabem on és –no sabem on és. I ha quedat pèssimament afectada. Bé, com ho hem de fer per recuperar-la? Ens deia el conseller Castells: «Si és que ha quedat malmesa, l'hauríem de recuperar.» Conseller, ha quedat malmesa, molt malmesa. I a partir d'aquí com l'hem de recuperar? Home, doncs, procurant que això no torni a passar mai més.

I s'ha dit: «Ecoltin, és que AENA pren una decisió en un moment determinat.» Ja. «En un moment molt delicat.» Sí –sí, sí. «Respecte al *handling* d'Iberia.» També. Bé, bé; però si ja se sabia i des de primera hora del matí ja es veia que hi havia moviments, doncs, que eren molt i molt preocupants, des de les nou del matí, i a les deu es van començar a ocupar les pistes, com pot ser que s'esperés que ja quedés poca gent a les pistes, i fins a les sis de la tarda no s'actués? Com pot ser?

Per tant, la millor manera de recuperar la imatge és que aquestes coses no es tornin a repetir. I que quan un aeroport passa per moments delicats i se sap que hi pot haver conflictes laborals –encara que aquest no es podia preveure, perquè va ser espontani, però era evident que alguna cosa s'estava coent des de ja fa dies–, doncs, se n'havia de tenir la previsió. No pot ser que només hi hagués..., no sé quants, però, en fi, quatre guàrdies civils, que són els responsables de la seguretat a les pistes. I, si no es podien traslladar pels motius que fos, no hi havia una oferta de col·laboració dels Mossos? Doncs,

l'havien d'haver acceptat. Per què no s'ha acceptat? Són preguntes que queden sense respondre i que crec que tenim l'obligació de demanar que se'ns responguin.

Fixin-se –i vaig acabant– que abans parlava que una de les competències del Govern de la Generalitat és una competència genèrica: és la de representar el conjunt dels ciutadans i defensar els interessos generals de Catalunya i dels seus ciutadans. I això no s'ha fet bé –això no s'ha fet bé. La percepció és que el Govern ha estat invisible, que s'ha ocupat de fer petites coses, que no ha exigít allò que s'havia de fer. I encara més: quina és l'única imatge que tots vostès recordaran d'un conseller de la Generalitat del dia *de autos*? Doncs, la del conseller de Relacions Institucionals, que volia anar de vacances, acompanyat de la seva senyora, i amb un gran somriure, explicant que allò no podia ser i que ell era un dels perjudicats i que... Escoltin, un conseller de la Generalitat és conseller de la Generalitat sempre. I si se'n va...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Piqué i Camps

Acabo, senyor president. I si se'n va de vacances, doncs, aquell dia, si veu que hi ha allò i veu el que està succeint, el que ha de fer és tornar al seu despatx i mobilitzar-se amb tots els recursos i amb el conjunt del Govern; és el conseller de Relacions Institucionals i, per tant, també el responsable de relacionar-se amb les institucions de l'Estat i treballar, i posar-se a treballar, i no esperar allà a veure si el podien colar en el primer avió que sortís. Tenia molta pressa a marxar, no? –tenia molta pressa a marxar. No crec que la imatge, per tant, hagi estat bona.

I un últim... –trenta segons, senyor president–, sobre Iberia. Iberia és una companyia privada que té les seves estratègies empresarials; jo hi estic d'acord, només faltaria. Però també haig de dir una altra cosa: com que presta un servei públic molt important, el que no pot ser és que vagi quallant la idea que la millor manera d'aconseguir reivindicacions laborals és exercint-les de manera il·legal i injusta i enormement perjudicial per als ciutadans. Ara resulta que se'ls estan donant garanties laborals als que han fet una vaga salvatge i, presumptament, han comès un delictes. No em sembla que això sigui un bon ensenyament ni un bon exemple de cara al futur.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, senyores consellers, els diputats que han fet ús de la paraula han exposat ja abans les característiques del caos, del col·lapse que va viure

Barcelona fa uns dies i que va donar una mala imatge del país, però que també d'una manera molt concreta va comportar perjudicis molt greus per a les desenes de milers de passatgers que pretenien, volien sortir de vacances: incomoditats de tota mena, informació més que deficient, mala atenció, maletes perdudes, gent campanyant per les pistes a la recerca del seu equipatge mentre uns altres s'estaven manifestant, vols cancel·lats, vols desviats, centenars de milers de persones afectades a Barcelona i en altres aeroports i, com hem vist també, problemes gravíssims de seguretat.

Abans algú parlava d'una expressió que no ha utilitzat però que em semblava que podíem definir com a «nacionalisme aeroportuari» i, potser sense adonar-se'n, estava contraposant això a una mena de nacionalisme victimista que venia a dir una cosa que és ja tradicional, des de fa segles, i és que tota la culpa la té Madrid. Tota, tota, no. En té molta. I aquí és hora de parlar d'incompetències i de parlar de competències, també. Perquè bona part de les incompetències vénen precisament perquè no hi ha la plenitud de competències que en altres moments alguns hem defensat.

No es tracta ni d'obrir ni de reobrir res, sabent que cada diputat pot parlar a cada moment d'allò que consideri oportú. Jo vull recordar aquí que Esquerra Republicana, en el seu moment, vam reclamar amb insistència, en ple debat estatutari, que es traspassés l'aeroport del Prat, com la resta de grans infraestructures, a Catalunya; que aquí ens en sortiríem amb la presència del Govern de la Generalitat, amb la presència d'ajuntaments, amb la presència d'iniciativa privada. I fins i tot el 19 de juliol i va haver una reunió a Madrid en la qual semblava que s'arribava a un acord entre els partits catalans i el mateix representant del Grup Socialista, aleshores encara no ministre. Però, dos dies després d'aquell preacord, se'n va acceptar un altre de forma unilateral per part d'una força política, conjuntament amb el Govern de l'Estat, en el qual l'aeroport ja havia caigut, ja havia desaparegut.

És lamentable que un tema tan clau i tan important per a Catalunya no formés part de les prioritats que es van establir en aquell moment, perquè ara plora la criatura precisament per allò, ara veiem com ja comencen a sortir a l'exterior febleses i mancances. I ens preguntem com podia ser tan sensacional un text legal que precisament renunciava a tenir en mans de Catalunya la seva principal infraestructura.

Deia abans el conseller Nadal que és l'hora de la descentralització, de la liberalització i de la gestió autònoma de l'aeroport, i també ha estat repetit per algun altre conseller. Jo li pregunto: senyor conseller, des de quan és aquesta hora? Des de divendres?, des d'avui?, des d'unes quantes setmanes abans? Si era des d'unes quantes setmanes abans, com és que això no va constar on havia de constar?, i segurament ens hauríem estalviat alguns problemes que ara hem vist i que hem tingut, i on havia de constar era precisament a l'Estatut.

«Quan era mort, el combregaven», és una de les expressions populars que sembla que en aquests moments aniria bé. Crec que ha arribat el moment que tornem a recuperar la política unitària, que és l'únic que ens ha

permès de debò avançar en aquest país. Estem també a l'espera de veure aquella llei singular que va prometre el president Zapatero al Congrés dels Diputats, sobre el traspàs del port..., dels aeroports, de l'aeroport de Barcelona en particular, en quin moment es produeix.

Quan en un cas tan alarmant i tan greu com aquest arriben a comparèixer fins a cinc consellers i conselleres –per a tots els quals no cal dir que tinc el màxim respecte institucional i afecte personal–, el resultat és bastant clar, la imatge és bastant evident: aquí no mana ningú. Quan en compareixen cinc és que aquí ningú no es posa al davant d'assumir les responsabilitats del que ha passat. I aquesta és la realitat.

No parlo de responsabilitats legals, no parlo de competències legals: parlo de competències morals, civils. Res del que passi a Catalunya és estrany al Govern de Catalunya. I aquests dies, sincerament, molta gent ha tingut a Catalunya la sensació que aquí no manava ningú. Absentisme, silenci del Govern català... Semblava talment com si l'aeroport fos una mena d'element autònom sobre el qual ningú no tenia responsabilitat, perquè no apareixia ningú a donar la cara –ningú. Ja ha estat referit que l'únic conseller que sí que es va veure a l'aeroport va ser per qüestions estrictament personals. És insòlit.

Hem trobat a faltar que algú parlés en nom del Govern de Catalunya, hi tingués o no hi tingués competències el Govern de Catalunya, amb un missatge tranquil·litzador a la societat catalana dient que tenien el Govern al seu costat. Potser alguns han volgut veure, en aquesta docilitat silenciosa, por a reclamar responsabilitats precisament als únics que competencialment les tenen, que és el Govern de Madrid, el Govern *amic* de Madrid. Amb amistats així, evidentment, sabem com acaben les coses.

És que hi ha hagut por, potser, de perjudicar l'activitat de la ministra de Foment, senyora Alvarez, o l'activitat i la imatge del ministre d'Indústria, Comerç i Turisme, senyor Montilla? No hi ha hagut prou valentia ni decisió quan, evidentment, es tractava de sortir a donar la cara. Potser algú tenia l'experiència del Carmel, que sortir a donar la cara assumint responsabilitats feia baixar punts en la valoració de les enquestes.

Semblava talment com si l'aeroport de Barcelona fos territori estranger per al Govern de Catalunya. La Generalitat no hi pinta absolutament res, la seva policia no hi pot intervenir. I això, el 2006, és absolutament inadmissible i incomprensible.

Hi ha hagut buit de poder, semblava que no manava ningú; inhibició, camp qui pugui. I alguna gent es pregunta. «De què ens serveix tenir un govern propi? De què ens serveix tenir una policia pròpia? De què ens serveix tenir» –la pregunta és encara més perillosa i delicada– «autonomia política, si en temes com aquest no hi podem fer res?» Ningú no ha sortit a donar la cara. I en una situació d'emergència, ens deia abans –i ho tenia previst de preguntar-li al conseller Nadal– que s'havia format, si ho he entès bé, com una mena de gabinet de crisi interdepartamental a Presidència. Quantes vegades s'ha reunit, aquest comitè de crisi? Quins acords ha pres, aquest comitè de crisi? Per què no van fer públic

que existia aquest comitè de crisi, si realment existia, i que prenia acords que podien calmar les inquietuds de la gent irritada per la mala jugada que se'ls feia en començar el període de vacances?

És lamentable que en els moments més greus no hi hagués ni una sola informació, declaració o comunitat públic, no d'una direcció general o d'un departament, sinó del Govern de Catalunya, sortint al pas, calmant la gent amb un missatge seriós d'allò que estava passant a l'aeroport del Prat. Semblava que el tema no afectava el Govern de la Generalitat, encara que sí que afectava desenes i desenes de milers de persones.

Hi ha hagut, senyors consellers, direcció política d'aquest gabinet de crisi? Qui la tenia? La tenia vostè, senyor Nadal? La tenia el president de la Generalitat? Quin era el paper que feien cadascun de vostès en aquest gabinet de crisi? Quan trucaven..., perquè veig que vostès trucaven a tothom, però a vostès no els trucava ningú. També els trucaven? Fantàstic! Quan trucaven al Ministeri de Foment, què els deien? Quan trucaven al Ministeri de Turisme –que segur que també hi deuriem trucar–, què els deien?, què els responien? Quina implicació personal tenien la ministra Álvarez i el ministre senyor Montilla en el que estava passant a l'aeroport del Prat? Què feia cadascú? Què han dit? Quines aportacions feien a resoldre el conflicte?

No dubto que vostès s'hagin reunit, però no se n'ha adonat ningú; ho han dissimulat molt bé. Alguns, probablement, dels que es reunien es deuriem sentir rejuvenits, perquè les reunions tenien tots els tics de reunió clandestina de fa trenta-cinc anys, perquè no se n'ha assabentat ningú. En cap moment –en cap moment–, durant uns dies, la societat catalana, lamentablement, ha tingut la sensació que el Govern seu estava al peu del canó, vetllant pels seus interessos. Per què, per exemple, no s'ha reunit la Junta de Seguretat?

És hora, doncs, de demanar responsabilitats a qui les tingui. A AENA i a Iberia, que fa molts anys que viuen de monopolis de fet, de situacions de privilegi, fins al punt de regalar a una empresa privada una terminal que tants diners ens ha costat, com és la T4 a Madrid, quan durant dotze anys s'ha estat invertint quatre vegades més en l'aeroport de Barajas que no pas en l'aeroport de Barcelona, i ara en paguem les conseqüències.

Les autoritats responsables que van permetre que l'escàndol durés tant també han d'assumir la part que els correspon. I també els treballadors, amb reivindicacions que no dubtem que són legítimes però que van perjudicar els drets i els interessos de desenes de milers d'altres persones, també treballadores, que sortien de vacances. Un turisme de qualitat exigeix serveis de qualitat, i Iberia i AENA no han prestat aquest servei de qualitat.

Ens demanem si tanta deixadesa, tanta incompetència, s'hauria permès, quants segons hauria durat una situació així a l'aeroport internacional de Barajas, quan afecten decididament un sector econòmic tan clau per a Catalunya, com és el sector turístic. I aquest és el primer tsunami.

Després vindrà el segon tsunami: què passarà amb les indemnitzacions?, què passarà amb els equipatges ex-

traviats?, què passarà amb les vacances perdudes, trencaes, modificades o interrompudes?, què passarà amb la pèrdua de vols de connexió en trànsit? Qui ho pagarà, tot això? El bitllet d'avió es podrà reclamar a les companyies aèries, però... els paquets turístics, que és l'avió, més l'hotel, més el règim alimentari, més els trasllats, més les excursions? Les agències petites, que ja han pagat això als majoristes, no es podran fer càrrec, no podran fer front a les despeses que ocasionarà tot això, despeses milionàries basades en una situació de força major.

Per això crec que és l'hora de, com han dit portaveus d'altres grups, trobar els elements, amb eleccions o sense... Quan hi ha problemes, a la gent no li interessa tant qui té les competències legals o qui deixa de tenir-les o qui aspira a tenir-les o qui hi va renunciar, com que li resolguin els problemes. I aquí som, en tant que polítics, per resoldre els problemes de la gent. Per tant, en un primer lloc i en un primer moment, per localitzar els equipatges extraviats i la seva devolució als propietaris; per defensar el dret dels usuaris, els drets econòmics, vulnerats divendres passat al Prat; per refer la nostra imatge internacional, impròpia d'un país seriós, modern, del primer món; per posar fi a la insòlita confluència d'interessos entre AENA i Iberia, i, lògicament, per fer possible el traspàs de competències a la Generalitat.

Voldria acabar, però, amb una darrera consideració que crec que val la pena que l'aprofitem. Les societats canvien, són dinàmiques, evolucionen, i tots els governs i els partits polítics hem de tenir capacitat i flexibilitat per adaptar-nos als canvis que es van produint en l'interior de la societat. Avui, els drets dels consumidors i dels usuaris han agafat una gran rellevància. La societat ens reclama respostes noves a realitats noves, i per això els governs hauran de pensar-hi i hauran de preveure el futur.

Dic això per la importància creixent que tenen, en les societats modernes del primer món, els drets dels consumidors i els usuaris. Sovint hi ha exemples d'indefensió, de desemparança per part dels consumidors i que no s'acaben de resoldre mai, amb relació a temes com les companyies de telefonia, les companyies d'aigua, les companyies elèctriques, etcètera. La crisi de l'aeroport del Prat és un exemple claríssim del que estic dient.

Qui vetllarà perquè milers i milers d'usuaris siguin rescabats per les pèrdues i les molèsties que van tenir? El retard del Govern de la Generalitat a reaccionar demostra la necessitat que hi hagi un responsable polític únic perfectament identificable, sobretot quan, d'acord amb l'anterior Estatut, però també d'acord amb el que entrarà en vigor el dia 9, el Govern de la Generalitat té competències exclusives en matèria de consum. I no pot ser que aquests dies sembli que, més que no pas tot un govern que assumeix amb fermesa aquestes competències, s'hagi deixat en mans d'iniciatives que són organitzacions de caràcter no governamental la defensa d'aquestes competències.

De cara al futur haurem de pensar també què necessitem (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el*

temps d'intervenció) –i acabo, senyor president. Necessitem superar aquesta clara cultura de, sovint, menyspreu, prepotència, que tenen les grans companyies amb relació als usuaris. Necessitem que hi hagi en el futur govern de Catalunya un departament identificable com a defensor dels drets dels consumidors i els usuaris, acompanyat, com és tradicional en els països de tradició anglosaxona i la mateixa Unió Europea, d'un organisme regulador independent que sigui de prestigi i que garanteixi que, abans que res, els governs utilitzen les competències i, quan no utilitzen les competències, utilitzen la voluntat política de resoldre els problemes de la gent, que al cap i a la fi són els ciutadans i ciutadanes als quals es deuen.

L'espectacle penosíssim de divendres passat, estic convençut que s'hauria pogut evitar, primer, si Iberia s'hagués comportat d'una manera que preveïés allò que podia passar, com van fer en la vaga de pilots del SEPLA, i no tinc cap mena de dubte que això no s'hauria produït si, en comptes de passar al Prat, hagués passat a Barajas; no en tinc cap mena de dubte. Ja és hora que entenguem que no només no podem permetre que decideixin per nosaltres...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...a sis-cents quilòmetres de distància, sinó que els interessos que es representen a Barajas i a Madrid no són en absolut els nostres.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, siguin les primeres paraules, com ho han fet altres portaveus, de solidaritat i suport als afectats per un col·lapse inacceptable del nostre principal aeroport.

Volem agrair al Govern la seva voluntat de comparèixer, sense escudar-se en la manca de competències, per resoldre el problema que avui ens ocupa. I volem agrair també als partits de l'oposició la seva iniciativa, perquè, certament, la van prendre ells i ens ha permès, en un moment que segurament no és el que nosaltres hauríem triat, perquè molts dels interrogants que es posen sobre la taula no poden tenir aquí resposta, però en tot cas ens permet parlar davant de l'opinió pública del que ha passat.

De totes maneres he de dir-los que hem deixat feliçment enrere els temps del pacte entre Convergència i Unió i el Partit Popular, quan dels incendis de l'estiu se'n parlava vuit mesos després; quan dels aiguats de la tardor se'n parlava a l'estiu; quan en plenes nevades es recomanava a la població no fer desplaçaments innecessaris, mentre el conseller en cap es desplaçava per inaugurar la discoteca d'uns amics; quan després de paorosos in-

cendis es feien aprovar en aquest Parlament resolucions laudatòries sobre la gestió del Govern.

Feta la petita excursió històrica, voldria dir-los que la intervenció del nostre Grup vol centrar-se a donar resposta a la inquietud legítima dels ciutadans, a la seva natural indignació davant de fets que, evidentment, són inacceptables, fruit d'un conflicte laboral imprevisit i del sabotatge de les instal·lacions aeroportuàries més importants del nostre país. Però també volem contribuir a evitar la confusió interessada sobre la responsabilitat sobre aquests fets i de les mesures tendents a restablir la normalitat, que no corresponen, senyors de CiU i del Partit Popular, al Govern de Catalunya.

Quina és la responsabilitat principal? La d'un grup de treballadors dels serveis de terra d'Iberia que de forma il·legal i irresponsable inicien una acció de protesta que arriba a sabotejar el normal funcionament de l'aeroport del Prat. Davant d'aquest fet, que és gravíssim, es plantegen dubtes i interrogants sobre l'actuació de l'empresa Iberia a l'Aeroport del Prat, i aquí plou sobre mullat. No és tolerable que Iberia vulgui arreglar el seu compte de resultats a càrrec de Catalunya i dels catalans. I lògicament també, en tractar-se d'un conflicte que desborda l'àmbit laboral, també ens hem d'interrogar sobre l'actuació i l'eventual responsabilitat d'AE-NA i el Ministeri de Foment i del Ministeri de l'Interior, com a responsables últims de la funcionalitat i de la seguretat del recinte aeroportuari. Per cert, creiem –i per això hi hem votat en contra– que no té massa sentit demanar avui la compareixença del delegat del Govern a Catalunya, quan el ministre de l'Interior ja ha demanat comparèixer per informar sobre aquesta qüestió al Congrés dels Diputats.

Però deixin-me que els digui també..., quan sentia la intervenció del senyor Piqué, en representació del seu Grup, m'ha semblat –i espero que m'accepti un recurs literari– la reina que surt a *Alícia al país de les meravelles*, quan diu: «Fem la sentència primer, i ja escoltarem el veredicta després.» Després de sentir-lo, he entès perfectament el mecanisme que els va fer prendre la decisió de participar a la Guerra de l'Iraq. Hi ha un problema? Resposta: mà dura, unes quantes bufetades, els bons s'imposen i tot torna ràpidament a la normalitat, com a l'Iraq.

Perquè, senyors del PP –i en aquest cas no sé si algú s'hi afegirà–, pensar que desallotjar una pista d'aeroport és com desallotjar una carretera és desconèixer la realitat. El problema no era només l'ocupació de la pista, sinó que, sense el concurs actiu dels treballadors que l'ocupaven, no s'haurien pogut reprendre els vols de l'aeroport de Barcelona. I totes les decisions preses per les autoritats competents..., i en concret el delegat del Govern, que estava a l'aeroport de Barcelona i no de vacances –i a vegades fer-se ressò de rumors és voler confondre intencionadament l'opinió pública, en el millor dels casos, o mentir, en el pitjor–, va prendre les decisions per permetre restablir la normalitat a l'aeroport com més aviat millor.

Hem vist altres models de gestió de crisis. Les crisis, per la seva pròpia naturalesa, són imprevisibles, i cal fer-hi front en aquell moment amb la màxima contundència,

rigor, però sobretot cercant no la foto, no l'espectacularitat, sinó la resposta, la solució concreta. I en aquest sentit una bona part de la intervenció de Josep-Lluís Carod-Rovira apuntava al que de veritat és la solució: era, primer, restablir la normalitat a l'aeroport, i després, rescabalar de tota mena de perjudicis els afectats. I això era probablement incompatible amb una intervenció contundent, dura, fins i tot violenta, de les forces de seguretat.

Dir-los també que, malgrat els intents que s'han fet per confondre l'opinió pública, amb finalitats efectivament electoralistes, el Govern de Catalunya no podia preveure, evitar o actuar sobre aquest conflicte, però en canvi sí que va posar a disposició dels responsables competents en la matèria tot l'ajut disponible, com han explicat a bastament les intervencions dels consellers i conselleres que han comparegut, a part de les actuacions directes del Govern de Catalunya, que tenen tot el sentit de posar-se precisament al costat dels afectats.

L'opinió pública vol conèixer amb rigor i amb detall les causes del col·lapse a l'aeroport, així com la gestions realitzades per pal·liar-ne els efectes, donar suport als afectats i penalitzar-ne els responsables: els responsables directes, els responsables de l'empresa, els responsables també d'AENA. I l'opinió pública voldria, sobretot, garanties que fets com aquests no es tornaran a produir, i aquestes tenen a veure, evidentment, amb modalitats de gestió aeroportuària –després en parlaré–, però també amb les mesures concretes que els actuals responsables, en ple ús de les seves competències, puguin fer.

I, senyores i senyors diputats, aquestes explicacions i aquestes garanties corresponen, ara per ara, al Govern de l'Estat, que n'haurà de donar compte i de respondre davant del Congrés dels Diputats, i així ho farà la setmana vinent. Potser –qui sap? – la celebració d'aquest debat al Parlament hauria estat més profitosa un cop s'hagin produït les explicacions de qui pot i ha de donar-les, però és evident –i per això he felicitat els partits de l'oposició per la seva iniciativa– que la magnitud i la transcendència dels fets de divendres passat requerien per part de tots un esforç de transparència, veracitat i rigor, i també d'immediatesa en el debat.

Però, ho repetim, l'intent de responsabilitzar el Govern de Catalunya d'aquest desastre és una «burda» manipulació, com voler atribuir-lo al ministre d'Indústria –exactament la mateixa. Pretendre que aquest problema s'hauria resolt amb una contundent actuació antiavalots és desconèixer que la solució no depenia solament –els ho he dit– de desallotjar les pistes de l'aeroport, sinó també de procurar que el personal de terra que les ocupava tornés a la feina. Per tant, els aprenents de Rambo, que segueixin veient la televisió, però no els siguin atribuïdes responsabilitats de comandament sobre forces de seguretat.

Una intervenció poc assenyada no sols no hauria resolt el problema, sinó que hauria dilatat el procés de restabliment de la normalitat en el funcionament de l'aeroport i, per tant, afegit nous perjudicis als afectats. Qualsevol intent de simplificar i banalitzar el problema constitueix una manca de respecte a l'opinió pública

i està als antípodes del que creiem que els ciutadans esperen de nosaltres.

Des d'aquest punt de vista, del debat que s'ha de celebrar en aquest Parlament, el nostre Grup es mostra satisfet de les explicacions donades pel Govern sobre la seva actuació en aquest conflicte i el suport prestat als afectats. Som partidaris que aquest suport es mantingui fins que s'hagin resolt totes les legítimes reclamacions dels que s'han vist injustament perjudicats, reclamacions davant d'Iberia i davant d'AENA, i reclamacions davant la justícia, que estan també en curs.

Per últim, volem assenyalar la pertinença del debat sobre la gestió de l'aeroport, que estava plantejat molt abans d'aquest lamentable esdeveniment. Diria no setmanes abans, no mesos abans: fa anys, que està plantejat; de fet, pràcticament des que l'aeroport no es deia del Prat, sinó que es deia de Muntadas. Per tant, ve de lluny. I és veritat que el nou Estatut ens permet per primer cop tenir un instrument legal al nostre favor. Ara, tampoc podem enganyar la gent, la resolució d'aquest problema no es pot plantejar al fil d'una crisi com aquesta. Però el debat no pot ser ajornat indefinidament.

I és per això que el nostre Grup Parlamentari insta el Govern a posar en marxa, amb la màxima urgència, els mecanismes de relació bilateral Generalitat - Estat establerts en el nou Estatut, per tal que es puguin iniciar en aquest marc les negociacions que desenvolupin la previsió de l'article 140.3, segons la qual la Generalitat podrà participar en la gestió dels aeroports de Catalunya qualificats d'interès general o d'assumir-la íntegrament a través d'una llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas. Perdó, l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyores i senyors consellers, una primera constatació formal, però per contestar duna manera molt contundent a les insinuacions de suposat electoralisme o d'aprofitament de les circumstàncies que han fet alguns intervinents.

La veritat és que hem de constatar que aquesta sessió s'està efectuant per la iniciativa del Grup de Convergència i Unió. És veritat que el Partit Popular també volia instar..., però no podia. I s'ha posat en evidència que el Govern no volia, però finalment s'ha vist obligat també a sol·licitar aquesta compareixença. Estem aquí a iniciativa de Convergència i Unió per intentar explicar davant de la societat catalana els motius, els efectes i l'acció del Govern davant d'una catàstrofe social, d'un col·lapse que a nivell intern i a nivell extern ha afectat i ha malmès rotundament la imatge de Catalunya i, una vegada més, la nostra autoestima.

La veritat és que si tot el que ens han explicat el Govern i els consellers i conselleres que han comparegut fos

cert, hauríem de parlar del *súmmum* i el rècord mundial de la incompetència i la ineficàcia. Perquè no és possible haver efectuat tantes i tantes accions i acabar obtenint un resultat tan i tan penós i tan i tan mal valorat per tothom, per tota la societat.

El conseller Nadal va dir, em sembla que ahir, que el Govern de Catalunya ha fet tot el que tocava i més, i més del que li tocava. Segurament –i ja s'ha dit–, algun conseller o algun membre del Govern, en una crisi d'aquesta magnitud, s'hauria personat a l'aeroport del Prat per posar-se a dirigir sobre el terreny, al costat d'altres autoritats responsables, la solució d'aquesta crisi. S'ha dit, s'hauria constituït segurament de veritat un gabinet de crisi davant de la magnitud de la circumstància que s'observava que s'anava desenvolupant des de primeres hores del matí.

Cent trenta mil ciutadans, més de trenta mil famílies; la seguretat de milers de persones amenaçada; la seguretat aèria de Barcelona, la capital de Catalunya, en crisi; la mobilitat internacional i interna del país bloquejada i paralitzada; el cap de setmana més crític per a la temporada turística posat en solfa i absolutament trencat. L'únic conseller se n'anava de vacances trepitjant l'aeroport. El gabinet de crisi no s'ha constituït. Aquell dia, el conseller Nadal feia una roda de premsa, i la seva prioritat sobre la crisi de l'aeroport, a les dotze del migdia, era tanta que estava parlant de la possible construcció d'un tren a trenta anys vista, en lloc d'abordar el problema d'un aeroport segrestat. I també –no en faré més esment, senyor Iceta, perquè això del retrovisor a vegades fa mal quan es mira tan i tan i tan enrere– hauríem de valorar i saber i conèixer, potser, quines activitats tenien els alts càrrecs i alguns membres del Govern el mateix divendres a la nit o el dissabte a la nit.

Nosaltres, sincerament, també tenim una constància, i és el comunicat de premsa que emet el mateix Govern de Catalunya a les set de la tarda, com a única informació, i que avui encara està penjat a les pàgines d'internet. Si aquest és el comunicat d'un govern que s'ha pres com a prioritat la crisi greu que patia el país, em sembla que paraules sobren.

No és la primera vegada que constatem que el Partit Socialista té problemes i greus contradiccions a l'hora de resoldre els problemes de l'ordre públic; no és la primera vegada. És evident que quan un s'ha dedicat durant anys i anys a relativitzar moltes coses i a introduir el pensament feble a la societat i a defensar els okupes i els papers per a tothom i que la droga no mata i que..., sí, i la insurrecció cívica, és evident que a l'hora d'intentar resoldre els conflictes cívics (*remor de veus*) es té una feblesa intrínseca.

La coordinació entre el delegat del Govern i el Departament d'Interior ha tornat a brillar per la seva absència; no en tenim prou, amb una trucada a les dotze del migdia. S'ha activat la comissió de govern prevista en la Llei del sistema de seguretat pública de Catalunya, en el seu article 7? «Comissió del Govern per a la Seguretat. S'ha de convocar quan es donin situacions excepcionals de greu risc per a la seguretat pública o d'alteració de la convivència ciutadana, a fi d'impulsar i coordinar les actuacions que s'escaiguin.» Ha esta convocada?, o és

que no era suficient l'alteració de la seguretat pública?, no era prou excepcional el trencament de la convivència ciutadana?

Aquesta disposició dels efectius dels Mossos d'Esquadra en el delegat del Govern i perquè es poguessin coordinar i impulsar les mesures que s'havien de prendre i no es van prendre, va ser prou insistent? Coneixíem ja amb anterioritat la mancança d'efectius a la Guàrdia Civil per garantir la seguretat del nostre aeroport? Es va pensar a mobilitzar altres cossos d'emergència? O fins i tot, per què no?, com s'ha fet altres vegades en situacions excepcionals –a altres països occidentals i democràtics es fa–, sol·licitar, si calia, també per desallotjar a vegades els cossos o forces de l'exèrcit?

Vostès creuen que un aeroport internacional de primer nivell com el de Barcelona, a New York, a London, a París, a Madrid, hauria estat dotze hores bloquejat i paralitzat per una reclamació laboral que el conseller ha dit molt bé que bé que no era una vaga legal, per un grup de treballadors exaltats i segurament molts energúmens que s'hi van anar afegint? Vostès creuen que un aeroport d'una ciutat que aspira a ser una capital al món està bloquejat i paralitzat per una situació d'aquestes sense que ningú hi intervingui? Es van mobilitzar els cossos de protecció civil? Es va garantir que no s'alterés la mobilitat en els accessos a l'aeroport, que això sí que ja no depèn ni tan sols de la Policia Nacional o de la Guàrdia Civil?

La veu del conseller de Turisme, durant aquests cinc dies, no l'hem sentit. Segurament s'ha reunit molt, però devien reunir-se el dilluns per analitzar, suposo, els titulars a tota la premsa internacional, que parlaven de la catàstrofe a Barcelona i el seu aeroport i els danys que això té per al turisme. No vam tenir cap informació prèvia, senyor conseller de Treball, sobre el conflicte laboral? No va ser possible conèixer també, com molta gent coneixia, que ja es convocava aquest conflicte vint-i-quatre i quaranta-vuit hores..., a través d'SMS o d'internet? No vam poder intentar mitjançar més intensivament en un conflicte greu que sabíem que afectava la principal infraestructura de mobilitat del país? No vam estar en condicions d'abordar també sobre el terreny l'intent de mediació i de subversió, i no esperar una oferta que arriba de la companyia deu i dotze hores després que s'inicia el conflicte?

I, quant a logística, vam pensar a coordinar els aeroports de Girona i de Reus per intentar resoldre el conflicte en l'espai aeri de Barcelona? Ens vam posar en contacte amb els diferents interlocutors? Quants mesos i anys fa que no es convoca la Mesa del Transport Aeri per tenir ben enxarxada la interlocució amb tots els agents que a nivell públic i privat intervenen en aquest camp? Com és possible que el Govern de Catalunya no hagi identificat que des de fa mesos –mesos– AENA i Iberia tenen un greu conflicte, amb la pau garantida a Barajas però amb el camp de guerra al Prat, amb l'omissió i amb l'acció, que brilla per la seva absència, del Govern de Catalunya?

I, senyora consellera de sanitat, fer servir els treballadors públics com a escut de la inacció política del Govern... A molta gent se li ha d'agrair l'actitud que

ha tingut durant aquest conflicte, fins i tot treballadors d'AENA, treballadors de moltes companyies, treballadors públics, però aquest no ha de ser el coixí en què intentem amagar les vergonyes d'un seguiment que el Govern no ha tingut.

És des d'aquest punt de vista que també, abans d'acabar amb les conclusions, volem fer una última observació. No podem compartir aquest cert exercici de cinisme polític, d'abandonar i de repudiar la paternitat d'un monstre. AENA la van crear vostès. AENA és un monstre creat per gestionar els aeroports de tot l'Estat espanyol, creat pel Partit Socialista, el qual avui tothom repudia; per cert, feliçment adoptat també pel Partit Popular en el seu moment, adoptat molt «carinyosament». Però aquest monstre fa anys que hauria hagut de canviar-se, fa anys que hauria hagut de deixar d'actuar de la manera que ha actuat, en contra dels interessos de Catalunya. Per cert, aquest monstre és el que ajuda Iberia, senyor Iceta, per equilibrar els seus comptes de resultats, AENA, que depèn de Ministeri de Foment, que depèn d'un govern socialista, del Govern de l'Estat.

I també l'altra fallàcia que ningú posa sobre la taula: l'Ajuntament de la capital de Catalunya, el Govern de la Generalitat, el Govern de l'Estat, AENA, la Delegació del Govern, tots són els mateixos!, tots són vostès! És el Partit Socialista qui està governant aquestes institucions, és el Partit Socialista qui ha d'assumir la responsabilitat política del fracàs rotund de gestionar una infraestructura estratègica i de donar resposta a una situació de crisi del país.

La veritat és que no s'hi val, a això de dir: «Ens estan marcant els gols, però com que jo no ocupo la porteria, estic jugant a la mitjana...» Però si són el mateix equip! Estan jugant tots en el mateix equip.

Sap el conseller Nadal –suposo que sí– que, si el divendres no s'hagués produït aquesta situació de crisi a l'aeroport del Prat, el Govern de l'Estat estava en condicions d'aprovar un nou model de gestió aeroportuària també a impulsos d'AENA i del Ministeri de Foment? Em refereixo al fet que en aquest cas s'ha posat en evidència el que ara, al final, constatarem, no?

I no són adjectius que nosaltres ens inventem; els llegim a tota la premsa, els escoltem a tots els mitjans d'opinió pública, els notem a la societat catalana: «vergonya», «desídia», «paràlisi», «improvisació», «caos», «descontrol»... S'ha parlat de competència, però no s'ha parlat gens de responsabilitat. És possible que el Govern de Catalunya..., no és possible: és segur que el Govern de Catalunya, en determinats àmbits de gestió, no hi té la competència jurídica, formal, legal, estatutària i constitucional. I és clar que no; precisament estem treballant per aconseguir més autogovern. Però el Govern de Catalunya té la responsabilitat sobre tot allò que passa a Catalunya, i aquí és on hi ha hagut un deixament de responsabilitat, i aquí és on s'ha perdut l'autoritat per prendre les decisions.

Ha fallat la prevenció. Ha fallat la reacció. Ha fallat l'explicació. Han estat a punt, fins i tot, de fallar en el retiment de comptes en l'assumpció de responsabilitats. Aquest és un govern agònic, reincident en la incompetència. Aquest és un govern que ha intentat rentar-se les

mans davant de buits legals o de forats negres que ara anirem descobrint, en què els catalans estem davant de la indefensió de les nostres institucions, i que encara de tant en tant es mostra satisfet de com ha intentat gestionar els resultats de la seva no-acció.

És per tot plegat que nosaltres ja anunciem que demanarem noves convocatòries d'aquesta Diputació Permanent per a les propostes de resolució que es derivin d'aquest debat, per a noves compareixences i per acabar de conèixer també, com que a Madrid hi hauran també explicacions que esperarem conèixer amb atenció, per acabar de veure de quina manera es pot assumir el que la gent espera: responsabilitats polítiques, donar la cara, retre comptes i que la gent tingui la percepció que aquells que han fallat no podran tornar a cometre errors en el futur més immediat. La setmana vinent, doncs, debatrem la Proposta de resolució, la que ha presentat Convergència i Unió i, sembla, la que poden presentar altres grups. Noves compareixences.

Deixin-me, però, per acabar, senyor president..., que avui Convergència i Unió vol constatar que el Govern de Catalunya no ha estat al costat de la seva gent, no han trepitjat l'aeroport. L'aeroport estava segregat, i el Govern ha fugit. Cent trenta mil ciutadans, trenta mil famílies, han estat en una situació de desemparament, més enllà de l'ajuda humanitària que entitats voluntàries, i també catorze efectius del servei d'emergències, han pogut trobar en primera instància.

En segon..., que el Govern ha demostrat, per tot el que ens han explicat, un alt grau d'inefàcia, d'incompetència i d'incapacitat de reacció.

Tercer, que al·legant la competència formal han renunciat a l'assumpció de la responsabilitat.

Quart, que hem trobat a faltar una mancança de lideratge, de cohesió, de convicció que vostès són el govern d'un país. I un govern d'un país no pot tenir *no man's land*, no pot tenir buits en què no entri perquè no hi té cap responsabilitat. Falta la convicció que aquí hi ha un govern que governa un país, i no pas, en tot cas, una comunitat de propietaris.

Cinquè, que s'ha efectuat una nova genuflexió política davant del Govern de l'Estat i del PSOE, un nou acte de submissió, d'obediència, de disciplina. De què serveix per a Catalunya tenir un ministre català a Madrid, que a més s'encarrega dels temes turístics, sensible, estratègic per a Catalunya, el cap de setmana més important de la temporada turística, per no prendre decisions? Han demostrat que la fórmula de dependència política és dolenta i negativa per a Catalunya; que un govern que està subordinat políticament a les forces polítiques de Madrid no té capacitat de reacció. Que diferentment que s'hauria tractat, també... Aquí hi hauria hagut una discriminació, no sé si positiva o negativa, no per raons de gènere, sinó per raons..., tampoc de cognom; però dir-se Álvarez, Magdalena, o Álvarez-Cascos..., que diferent que hauria estat la reacció del Govern de Catalunya!, del Govern socialista de Catalunya!

Han tornat a devaluar també la imatge del país, i no només des d'un punt de vista turístic, sinó també la imatge i la credibilitat en les seves institucions, en la

seva fortalesa institucional, en la seva capacitat d'assumir situacions de crisi.

És per tot això que finalment els implorem, els demanem, els exigim allò que ja diem des de fa setmanes: que durant aquests, ja, tres mesos s'esforcin a garantir, si poden, el normal funcionament del país, la seguretat, la mobilitat; que deixin de llançar missatges propagandístics, electorals; que, en lloc de fer rodes de premsa presentant plans d'infraestructures que no són capaços ni d'aprovar amb consens dintre el Govern, es dediquin a gestionar el segrest del nostre principal aeroport, que això és el que estava passant!; que no continuïn hipotecant els pressupostos futurs del país per intentar anar llançant promeses de futur; que es dediquin a gestionar el dia a dia, com a govern en funcions que són, perquè han demostrat una vegada més que no han estat a l'alçada del que el país esperava.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula seguidament, en representació del Govern, per al torn de rèplica, l'honorable senyor Joaquim Nadal.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Senyores diputades i senyors diputats, justament perquè hem actuat com calia, amb responsabilitat de govern, amb sentit de les responsabilitats del Govern, poso per testimoni aquí el senyor Álvarez-Cascos, que vostè acaba d'esmentar ara, i el senyor Benigno Blanco, secretari d'Infraestructures en el seu moment, per deixar clar que en els moments de les crisis aquest Govern, i per convenciment, hauria actuat de la mateixa manera amb un govern o altre.

Perquè on està escrit i qui ho ha dit, que la política sigui afectació, teatralització, gesticulació, aparença? On està escrit? Qui ha dit, qui ha signat, qui ha esculpit aquesta sentència que diu: «La política no és allò que ha de ser, sinó només allò que sembla»? Qui ho ha dit, això? I qui ho fa? I per què ho fa?

I per què aquest Govern no ho ha fet? Perquè justament és un govern que pensa justament el contrari. Si alguna cosa ha fet aquest Govern, si alguna cosa ha fet, per damunt de totes les altres, és desmentir amb els fets l'única conclusió que té un cert interès, de les conclusions que acaba d'esmentar el senyor Puig en aquest moment, que és estar des del primer moment al costat dels ciutadans. En tot i per tot –en tot i per tot.

On està escrit que la resposta l'esperaven, no els 130.000 afectats, aquells a qui es va atendre i voler atendre i enviar missatges dient que se'ls atendria directament, sinó el conjunt de la ciutadania de Catalunya? Qui ho ha dit, això? Qui ho ha dit, que una compareixença pública del Govern com a tal hauria tranquil·litzat, quan el que calia era posar-se a la feina i fer-ho?

Què va fer el Govern? Per què compareixem cinc consellers, tot i que vostès només en demanaven tres? Perquè tots cinc, que afecten sis conselleries, i d'una forma

coordinada i dirigida pel president de la Generalitat de Catalunya, vam fer des del primer moment el que calia fer.

I on està escrit, qui ho ha dit, que la confrontació per la confrontació hauria portat més credibilitat a les relacions entre la ciutadania i la política? Qui ho ha dit, que l'esbrancada per l'esbrancada, en el moment culminant de la crisi, era allò que calia? Qui ho ha dit, que s'ha d'explicitar en quins termes es van produir les relacions institucionals entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya en la gestió de les deu primeres hores de la crisi? Cal cap tipus d'exhibició d'una discrepància de fons sobre el model, que ve de molt lluny i que naturalment durarà mentre duri un sistema competencial que no té res a veure amb allò que vol el Govern de Catalunya i els partits que li donen suport? Que no està clar que cal un canvi radical de model en la gestió dels aeroports, i sobretot de la collusió entre una antiga empresa pública que va privatitzar qui la va privatitzar, que ha sigut gestionada de la forma que ha sigut gestionada, que es relaciona amb l'operador de l'Estat, de titularitat estatal pública, i que té la relació que té amb els ministeris corresponents?

Res del que es va fer en aquelles deu hores no buscava altre objectiu, i el va aconseguir en deu hores, i es podia haver fet en cinc apel·lant a l'exèrcit. Però els que apellen a l'exèrcit són uns altres, no nosaltres –no nosaltres. Es podia haver resolt d'una altra manera, però no sabem on seríem avui; no ho sabem de cap de les maneres. No ho saben vostès, i tampoc no saben què haurien fet amb el president d'AENA, amb el director d'AENA, amb el president d'Iberia, amb la ministra de Foment, amb el ministre de l'Interior i amb el conjunt dels càrrecs públics amb què, sense necessitat de ser allà, entre altres coses no només perquè no ens tocava, sinó probablement perquè posats allà dins hauríem estat víctimes del mateix segrest... I allò que havia de fer el Govern de Catalunya és, des de fora, atendre i proveir les solucions per tal que quedés clar que en tot i per tot el primer objectiu, el primer, per damunt de tots, era desbloquejar les pistes i tornar a fer operatiu l'aeroport.

I això ho va fer el Govern de Catalunya des del primer moment, amb intervencions de tot tipus, amb una exigència radical, amb una contundència que no cal descriure-la en públic, simplement cal deixar-ne constància: es va fer el que s'havia de fer. I el resultat és, es vulgui creure o no, que un cop recuperat el sistema de vol el procés per a la recuperació de la normalització a l'aeroport del Prat ha estat, amb tots els defectes que vostès vulguin, més ràpid que no hauria sigut esperable amb qualsevol altra actitud i procediment que s'hagués triat en aquell moment.

El Govern hi era. El Govern no està, en tot el mes d'agost, de vacances, i no hi estarà. El Govern ha estat dirigit pel president. Els cinc consellers aquí presents, cadascun en el seu àmbit i tots alhora, amb els seus secretaris generals i secretaris sectorials, han estat permanentment coordinats. I la política per a aquest Govern, senyores i senyors diputats, és credibilitat: la credibilitat de la gestió concreta davant dels problemes concrets i de la no-vociferació política davant d'un problema polític de fons, que no era justament ara que calia plantejar-lo,

sinó que o el plantejem tots plegats, tots alhora, sempre, sense cap esclatxa, o passa el que passa i repartim-nos les culpes, no les tirem al veí.

I vull dir una cosa amb tota claredat: la credibilitat pública de les persones no depèn de la seva capacitat de teatralitzar; depèn de la seva capacitat de respondre als problemes i mesurar-los pel mateix mesurador. No es pot mesurar les reaccions dels governs amb una vara de mesurar diferent si les coses passen aquí o allà, aquí o més enllà, o més al sud o més a l'oest. No es pot. Això sí que no té cap credibilitat. I no vull anar més enllà. Vull simplement deixar constància que la vara de mesurar no admet ni fronteres geogràfiques ni fronteres polítiques, i la credibilitat política d'aquells que intenten avui apellar a un suposat buit de govern, del Govern de Catalunya, aquí, els fa esgrimir uns arguments que no s'aguanten i que ells mateixos, en la seva pròpia trajectòria, no els aguanten.

Però m'estaré molt de fer anar el retrovisor. Aquest Govern, tot i que s'ha dit que ho faria, no ha fet i no farà i no vol fer de cap de les maneres fer anar el retrovisor. Podem començar a passar llista de què va fer qui en cada moment, en funció de les seves responsabilitats de govern? Avui no. Avui no, de cap de les maneres. Avui no. Ni jo ni cap dels consellers o conselleres que han intervingut no ho ha fet –no ho ha fet. I no ho farem perquè quedi clar que l'estil cadascú se'l tria, que la verbalització cadascú la tria, que les relacions de caràcter públic amb els mitjans i com sigui cadascú se les tria, però que la resposta a la raó principal que ens justifica com a governs democràtics és la relació amb els ciutadans i les ciutadanes.

I aquest Govern es pot haver equivocat, segur; podia haver sigut més aparent. Però les aparences no haurien resolt la contradicció de fons, i és que, a l'hora de la veritat, hem fet més del que realment podíem competencialment fer. I el lamentable –i estic totalment d'acord amb el senyor Carod en això, i en altres coses no, i amb el mateix afecte que ell ha expressat– és que, efectivament, amb un altre model competencial, amb un altre contingut respecte a aquestes qüestions, o en els termes que deia el senyor Iceta pel que fa al compliment de les previsions estatutàries i de lleis específiques, avui estaríem parlant d'una altra manera.

Però vostès han buscat per saber si el Govern hi era o no hi era, i han trobat –i tinguin la decència de fer-ho servir– que el Govern hi ha sigut sempre, des del primer moment, i en tenen constància explícita des de la direcció de l'aeroport, des d'AENA, des d'Iberia i des del Govern espanyol.

El president

L'honorable consellera Montserrat Tura té la paraula.

La consellera d'Interior

Senyor president, senyores i senyors diputats, em permetran que comenci dient que en el moment en què es produeix una situació difícil, ja sigui per a la convivència, per la necessitat de dotar de serveis bàsics milers, desenes de milers de persones en un conflicte que no hem volgut durant tota l'estona ni tan sols de qualificar

de vaga perquè, com bé ha dit el conseller de Treball, doncs, la vaga està legalment regulada i aquesta actitud no contemplava això, quan hi poden haver problemes de seguretat per a les persones, quan s'han de posar en marxa dispositius i mecanismes, algunes vegades delicats, el que cal és, per damunt de tot, la serenitat, respondre serenament, avaluar riscos tranquil·lament, comentar-los amb qui té la informació necessària per prendre les decisions. Tant li fa el sistema que s'utilitzi –la presència física, el telèfon o altres sistemes–, mentre la informació sigui veraç i doni la capacitat de prendre decisions.

Avui, cinc dies després d'aquells fets, només cinc dies després d'aquells fets, el debat es produeix en una cambra política, en la qual jo he tingut la sensació que es tractava de veure qui la deia més grossa i qui feia el discurs més vehement i qui cridava més. (*Remor de veus.*) I avui jo crec que això és possible, es pot fer, estem en la cambra de debat polític i, per tant, no hem de prendre decisions delicades que tinguin a veure amb el que passarà d'aquí a cinc minuts i com està l'espai aeri damunt nostre. Sortosament, perquè, sincerament, les coses que jo els he arribat a sentir avui, ara i aquí en res haurien ajudat a resoldre un problema que patien, que vivien dintre dels vestíbuls de l'aeroport desenes de milers de persones. Per cert, sense trencament de la convivència en cap moment, perquè allà no es van produir trencaments de convivència, no es van produir problemes, agressions entre uns i els altres, no va mancar-li a cap persona, ni tan sols a aquelles que van passar per situacions en què la salut els podia posar en una situació..., no greu, perquè cap dels atesos tenia patologia greu –però això ja ho ha explicat la consellera...

I en canvi vostès aquí han reclamat l'exèrcit. L'exèrcit, per fer què? Per posar-los a la zona d'empaquetar maletes? L'exèrcit, per fer què? Perquè traguessin la gent de sota l'avió, però aleshores no hi haguessin les maletes empaquetades ni s'hagués fet el control de les persones que embarcaven? L'exèrcit, per fer què? Algunes de les coses que s'han dit, jo els demanaria que realment se les pensessin una mica, perquè no estàvem en aquesta situació que vostès han intentat fer creure en el conjunt de les seves intervencions.

Primera cosa que li vull dir directament al senyor Piqué: senyor Piqué, vostè pot desmerèixer tant com vulgui la meua roda de premsa d'aquell dia, que certament estava convocada per una qüestió de foc forestal, però en què més estona vam dedicar a aquest afer que no a l'altre; però no oblidi mai que la tarda abans hi havia hagut un accident laboral en què havien mort cinc persones en un esfondrament d'una obra i una persona estava ferida greu, i en parlar-se de l'esfondrament de les obres de la nova terminal hi havia la informació que s'havien produït víctimes mortals, i allò calia aclarir-ho. I el contingut d'aquella roda de premsa –que vostè el pot aconseguir, si vol– no era precisament per parlar de temes de poca importància, ni que es desmereixi la posició d'un membre del Govern que surt i que explica què s'està començant a produir a l'aeroport, i que no sumem situacions que són situacions diferenciades.

Vostè reclama l'actuació de les forces de seguretat per part de la Generalitat, espero que sempre que hagin estat

prèviament sol·licitades per l'Administració de l'Estat, i no ens deu estar demanant que hem d'enviar mossos antiavalots encara que aquests no hagin estat sol·licitats. Doncs, si s'ha analitzat la situació amb què té la competència, i aquest que l'ha analitzat diu: «Per ara no ens fan falta», el que ha de fer la Generalitat de Catalunya, i fa, és estar en disposició de, si es sol·liciten, enviar-les. No altra cosa. Perquè no vull interpretar, de cap d'aquestes declaracions abrindades, que s'està demanant que la Policia de la Generalitat entri en una instal·lació que és d'una altra administració, sense que prèviament se li hagi sol·licitat i sense que hi hagi en aquell moment una alteració gravíssima i violenta de l'ordre públic, a la força i sense autorització o sense l'acord que s'ha de produir. Perquè és veritat que els organismes que s'han mencionat aquí estan per coordinar els efectius de les diferents forces i cossos de seguretat de l'Estat, estan per coordinar-les, no per imposar les unes a les altres, que en algun moment s'ha intentat dir.

Per altra banda, algú ha dit: «Si ni tan sols es pot fer intervenir la policia en un país, què és aquest país?» Recordar-los només, ràpidament, que ningú va demanar les competències en matèria de fronteres en el debat estatutari. (*Remor de veus.*) I els ho torno a dir: la dificultat d'intervenir per part de la Policia de la Generalitat en aquest àmbit de plataforma aeroportuària és que actua en tant que frontera.

I, finalment, pel tema de la intervenció en el cas que s'hagués produït un gravíssim problema en l'ocupació de l'espai aeri i algun dels avions estigués en aquell moment en situació de perill, escoltin, aquest país té un pla d'emergències de seguretat civil, de protecció civil, que es diu Prociat, i té capacitat per activar-lo. En el moment en què l'activa es mobilitzen tots els efectius extraordinaris en matèria d'emergència, tots, fins i tot els que estan en aquell moment de descans. Hi havia una situació que requerís aquesta activació? Segons les seves paraules i segons el que hem sentit aquí, semblava que sí; segons la informació serena, que és la que s'ha de tenir en moments en què estem davant d'una situació de risc, no hi havia cap avió que estigués passant per dificultats de manca de combustible, no hi havia cap persona que hagués emmalaltit en el seu interior, no hi havia cap raó que obligués a un aterratge en situacions especials ni singulars, i, per tant, els asseguro que aquestes coses van ser tractades i analitzades mil·limètricament, i no poden vostès desmerèixer la feina aquesta que diuen que era subversiva i tancada, perquè potser tocava que fos en una sala tancada, treballant tranquil·lament i, sobretot –sobretot–, no arribant veus amb la tipologia de propostes que jo els he sentit fer avui aquí, que, lluny d'atendre i de fer front a una emergència, haurien generat un autèntic descontrol i desori en la presa de decisions.

El president

Té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, jo haig de dir que per al Govern

és un honor comparèixer avui davant d'aquesta cambra, ho ha demanat el Govern. Agraïm la iniciativa del Grup de Convergència, forma part de la normalitat de les institucions rendir comptes al Parlament del que es fa. Per cert, és el primer Govern que compareix davant d'un parlament per explicar què va passar i què hem fet amb relació als successos del dia 28 de juliol a Barcelona. És digne de ser destacat, no sent com no som el Govern competent en les qüestions fonamentals que van tenir lloc aquell dia.

En segon lloc, mirin, aquí hi ha hagut un problema molt seriós que ha afectat els ciutadans de Catalunya i els ciutadans d'altres indrets. I davant d'això hi ha dues actituds possibles: la que ha tingut el Govern de Catalunya, que és posar per davant els interessos dels ciutadans i la solució del seu problema. I és el que hem fet, no anar a treure partit polític electoralista del que va succeir, no fer-se fotos amb el problema, sinó tractar de resoldre el problema, sabent que ni teníem competències per prevenir-lo ni teníem les competències fonamentals per resoldre'l en aquell moment, és a dir, ni les de seguretat ni les aeroportuàries, però ens tocava fer el que vam fer i era prioritari: estar davant dels problemes per resoldre allò que preocupava als ciutadans.

I hi ha una altra actitud que és aprofitar el problema per tal de treure'n avantatge polític, que és el que avui fan alguns grups polítics. Jo els dic que els desacredita com a possibles grups que vulguin governar aquest país. Això no és el que s'ha de fer quan hi ha problemes. El que s'ha de fer no és treure'n avantatge per veure si ens n'aprofitem, fins i tot *a posteriori* –aquesta és una actitud que té un altre qualificatiu–, sinó veure com resollem els problemes dels ciutadans.

Naturalment, ningú ho ha fet tot bé, no es tracta d'això, es tracta de saber què és el fonamental. I ara el fonamental és veure què hem de fer d'ara en el futur: quins són els objectius? I aquí els proposem: compartim-los, perquè ens sembla que són objectius de país. Primer, estar al costat dels ciutadans i saber que no jugarem amb els seus problemes, sinó que tractarem de resoldre's, i n'hi ha alguns que els resol l'emergència, però altres que tenen reclamacions legítimes a fer i drets a ser «resarcits», i ens tindran al seu costat. I seria bo que el Govern de Catalunya sabés que en aquesta actitud té al seu costat tots els grups d'aquesta cambra. El Govern de Catalunya fa el que ha de fer, per descomptat que sí!, no faríem un bon servei a la institució si no féssim de Govern de Catalunya fins a l'últim dia. Per això governem. I vostès farien bé de retreure'ns-ho si no ho féssim, i ens ho retraurien, per cert. De manera que hem de fer-ho, estar al costat dels ciutadans per tal que vegin «resarcits» els danys que se'ls ha produït per part d'aquells que els han produït.

Segon, restablir la imatge de Catalunya en la mesura que ha estat realment afectada. Tenen raó, ho ha estat, però no ho magnifiquem, perquè contribuirem que realment aleshores es deteriori aquesta imatge. No anem dient que ha estat més magnificada del que realment ha estat o més afectada del que ha estat, ni prenem mesures teòricament de correcció que puguin acabar sent contra-productes. De manera que fem un atent seguiment. És el que hem de fer. És el que ens pertoca fer: no crear alar-

misme, resoldre el problema. I per això hem creat un dispositiu de seguiment al minut, de què passa, de com estan anant les coses amb el sectors afectats, seguint la premsa estrangera i els mitjans estrangers, veient si hi ha cancel·lacions, si no n'hi han... I reaccionarem a l'instant, quan veiem que realment cal fer-ho.

I tercer, per descomptat, ser conscients que el canvi en la gestió de l'aeroport del Prat ja no admet més dilacions. És una urgència de país.

En el debat estatutari vam tenir oportunitat d'assolir pactes que avui seria bo que tinguéssim inclosos a l'Estatut, per cert; i, si no van ser possibles, tothom... –no es tracta ara de repassar el que va passar, però–, tothom ha d'assumir part de la seva responsabilitat. Avui estem més lluny d'allà on hauríem pogut estar si haguéssim tancat els pactes que havíem pogut tancar en els mesos des de gener a març. Però som on som, i avui aquesta és una urgència de país: que realment hi hagi el canvi en el model de gestió de l'aeroport que volem, que vol dir: més autònom, més descentralitzat i amb presència del sector privat, i, naturalment, amb un paper preminent de la Generalitat. Això és el que necessitem. I, si feien falta més arguments, el que va succeir el divendres dia 28 de juliol em sembla que estalvia tot comentari.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

L'honorable senyora Marina Geli té la paraula.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, al fil de la meva intervenció i en algun moment per al·lusions, al senyor Piqué i al senyor Puig..., aquí l'únic pensament feble és la confusió entre la política i la façana, la confusió i l'acció, el rigor, la falta d'ètica en l'anàlisi de les circumstàncies... No tot s'hi val en política.

He parlat, primer, de responsabilitat. Què ha fet aquest Govern? I el fil del tema de Salut segurament ens permet explicar quina és la filosofia: a curt termini, garantir la seguretat i la salut, estar al costat, perquè van optar pel diàleg –pel diàleg–, que vostès sembla que ja no saben què és diàleg, per aturar el conflicte i no per la força major per intentar restablir la normalitat. A curt termini, moment a moment, hi havia riscos per la salut de les persones a dintre dels avions o a les terminals? No. Més enllà de les competències, senyor Puig! Si haguéssim exercit estrictament des de Salut les nostres competències, no hauríem habilitat els efectius dels serveis d'emergències mèdiques.

Els he explicat les actuacions, i no parli, senyor Puig, d'escut dels treballadors públics! He intentat explicar amb rigor el que és l'acció del Govern. I vostès diuen: «Per què no ho han comunicat?» Perquè, com han dit molt bé els altres consellers, la gestió del risc necessita, com ha dit la consellera Tura, el conseller portaveu, el conseller Castells, rigor –rigor–, serenitat en cada moment i no desmesura, fotos... Què ens haurien dit si aquesta consellera hagués anat a acompanyar la Creu Roja i els seus treballadors de SEMSA? Aquesta conse-

llera és una consellera façana, populisme pur... No, no, no, a les sales on havíem d'estar gestionàvem en cada moment el que era a curt termini la seguretat, la salut i al costat del Govern de l'Estat per aturar el conflicte.

Ara estem al dia sisè, és un altre escenari avui, és l'escenari on ja Salut no té..., en aquest sentit, i ara es tracta, per descomptat, d'estar al costat de les persones que reclamen, fins al final, com han dit els consellers i conselleres: l'anàlisi de les causes de la crisi, l'exigència de responsabilitats perquè no torni a succeir. Però, que n'és de fàcil, no?, en moments de crisi parlar de desgovern? A més, li recordo, senyor Puig, que no som un govern en funcions. Té molta pressa per ocupar el Govern a canvi de frases fetes i de desqualificar el Govern. Els ciutadans decidiran el nou govern, però no som un govern en funcions, perquè no és així. A més, quan el president convoqui, ho serem; però, en tot cas, exercirem fins a l'últim moment..., la nostra, hi insisteixo, la meva primera paraula ha estat «responsabilitat», molt més enllà de les competències. I, per tant, no podem, senyor Piqué, fer de la confusió la crítica fàcil als governs. Ja hi estem acostumats: l'11M, l'Estatut, mentides...

Senyor Puig, si us plau, no digui... –jo parlo com a Govern, però també com a membre del Partit Socialista–, què diu?, que nosaltres, els okupes, el nostre pensament feble, papers per a tothom, droga que no mata... Però, què diu?, si us plau! L'acció del Govern els ciutadans saben perfectament que és precisament aquest punt, molt prim, si vostès saben, especialment en les crisis, de no fer-ne populisme i d'estar al costat dels que s'ha d'estar en el moment oportú. I ara avui, el dia només sisè, restablir, per descomptat, les decisions i fer fer la possibilitat dels canvis polítics en la gestió aeroportuària perquè això no torni a succeir. Però, durant la crisi, s'ha de fer amb absoluta discreció. I aquí segurament no ho compartim, perquè vostès és aquest el seu pensament feble de la política: la filosofia entesa com a façana i com a facilitat de paraula. I, en canvi, nosaltres hem fet el que ens tocava fer des de l'exercici de la nostra responsabilitat.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Jordi Valls.

El conseller de Treball i Indústria

Honorable president, senyors diputats i senyores diputades, més enllà de fer un torn de rèplica per contestar algunes qüestions que s'han plantejat, bàsicament per clarificar algunes qüestions. Primer, el fet de poder realitzar avui aquesta compareixença, de quaranta-vuit a setanta-dues hores dels fets que van passar a el Prat, ens permet no tan sols analitzar, i cadascú segons les seves valoracions, què va passar el divendres i quina és l'actuació del Govern i de l'Estat, pròpiament, i d'Iberia i d'AENA, sinó també que ens permet, d'alguna forma, plantejar quins són els elements de govern de present i de futur que nosaltres tenim l'obligació encara de realitzar.

Un fet com el que va passar a el Prat l'altre dia va tenir conseqüències immediates, però continua tenint conseqüències en el sentit que el Govern té l'obligació de

donar resposta. Quina és la primera obligació avui del Govern? No el divendres passat, sinó avui? Continuar el que es produeix en aquests moments, que és restablir tot el procés d'una prestació de servei públic a l'aeroport de Barcelona, sigui a través de les mateixes companyies o sigui a través del *handling*. I això no tan sols es fa per garantir els drets dels usuaris que van estar afectats el divendres passat, sinó també per als usuaris de present i de futur que hauran d'utilitzar l'aeroport durant els propers dies. Paral·lelament, també, facilitar-los informació dins d'aquells vols que han perdut i també dins aquells equipatges, instant, lògicament, a Iberia a donar resposta d'aquestes pèrdues d'equipatges, si s'han produït, i en quin moment es pot donar clarament resposta a això.

És a dir, en primer lloc, garantir la perfecte prestació del servei als usuaris d'avui i del futur també, més enllà dels fets que es van produir en el seu moment.

Per altra part, també, el fet que avui puguem realitzar aquesta compareixença ens permet enviar missatges o, si més no, aquest és el meu concepte que també tinc de l'activitat parlamentària, que no tan sols és facilitar pròpiament la discussió d'aclarir coses, sinó també facilitar missatges als usuaris i als ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

Jo voldria, avui, aprofitar aquest moment per donar uns quants missatges. La primera obligació que tindrà aquest Govern i que, evidentment, continuarà practicant com ha anat practicant des del divendres és facilitar línies de tramitació de les reclamacions que en aquests moments es poden produir de cara al futur i del present; facilitar una informació detallada de quins són els seus drets, bàsicament, com a usuaris. I el primer és que qualsevol companyia –no tan sols Iberia, qualsevol companyia– ha de donar resposta al que planteja el Reglament 261 del Parlament d'Europa en termes de retard d'avions, en termes de pèrdues d'avions o en termes d'incompliment d'un contracte. Aquesta és la principal obligació. Ens consta en el dia d'avui que Iberia està prenent aquestes decisions.

En segon lloc, reclamar aquells paquets turístics que, a causa d'aquest contracte de vol, malgrat que hagi estat indemnitzat aquest contracte de vol, hagin quedat clarament afectats. I definint, d'alguna forma, quins són o quins poden ser clarament els responsables.

En primer lloc, Iberia ja ha d'assumir una clara responsabilitat, en la mesura en què és la companyia no tan sols que tenia un contracte de vol, sinó que tenia un contracte de *handling*; és a dir, una prestació de servei del bon funcionament de l'aeroport en termes de terra pròpiament. I, per altra part, en tot allò que afecta a infraccions en matèria de direcció civil té la necessitat de donar resposta la Direcció General d'Aviació Civil.

Per facilitar aquests tràmits, què fa el Govern, què ha fet i què continuarà fent el Govern? Cercar els màxims aliats possibles. Primer, tenim un instrument que hem d'utilitzar, que és l'Agència Catalana de Consum, per les organitzacions de consum no els passem la responsabilitat, però creiem que és un bon instrument per ajudar a canalitzar i a tramitar totes i cadascuna d'aquestes reclamacions.

Per una part, el fet que el Govern hagi plantejat un acte d'inspecció a Iberia i un acte d'inspecció a AENA no és innocent el fet que intenti, en aquests moments, AENA, donar respostes en les tramitacions. Intenta tramitar de la forma més correcta.

Per altra part, això sí..., sí que li reclamem a Iberia que, més enllà que en aquests moments faci un esforç respecte al restabliment de l'aeroport en termes de *handling* i amb la mateixa companyia, també ha d'instrumentar oficines i canals suficients per tramitar totes i cada una de les reclamacions que en un futur puguin anar venint.

I ha fet referència, pròpiament i lògicament, també, a les agències de turisme. Hi han fet referència també d'altres consellers. La nostra voluntat, en aquests moments, és estar al costat dels ciutadans, al costat dels usuaris, en primer lloc, manteniment i un bon funcionament pròpiament del que és l'aeroport i les gestions de l'aeroport; però, principalment, també, amb les possibles reclamacions de futur que es puguin plantejar. I, en aquest cas, estarem al costat de tots i cada un dels ciutadans.

Cert que dins de l'àmbit d'aquestes reclamacions n'hi haurà algunes que són merament administratives –merament–, que estaran canalitzades administrativament, que poden tenir una resposta clara i altres que tindran una discussió en termes d'indemnització. Nosaltres estarem, doncs, des de l'àmbit del consum, des de l'àmbit del turisme, i a través dels diferents elements de canalització d'aquestes indemnitzacions o, en aquest cas, d'aquestes reclamacions, al costat dels ciutadans.

Per acabar..., s'ha dit: «L'actitud dels treballadors va ser irresponsable.» Continuo mantenint que no hem de plantejar aquesta qüestió com a termes de vaga. Però si volem defensar els usuaris que van estar afectats en el seu moment jo voldria dir a aquesta cambra que no parlem de força major ni parlem d'imprevisió.

Moltes gràcies.

El president

Poden fer rèplica els grups parlamentaris. El senyor Boada, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Molt breument. Més que res, si ho recorden vostès, jo havia demanat a veure si serien capaços d'estar a l'alçada del que reclamen els ciutadans en un debat com aquest, sobretot aquells ciutadans afectats. A mi em sembla que potser no ho hem aconseguit del tot. Perquè havien de parlar d'una cosa concreta i d'uns fets concrets i, sobretot, les solucions a aquells fets concrets, i hem parlat de si el senyor Montilla sortia a la premsa del cor, hem començat a fer un debat estatutari de «si jo ja ho havia dit i tu no i jo ho havia dit primer», que si la Guerra de l'Iraq, que si recordatoris històrics, que si retrovisors també històrics..., alguns demanant la participació de l'exèrcit, erosió gratuïta del Govern de la Generalitat, electoralisme pur. Això és el que hem fet. No sé si els ciutadans veritablement

veuran positivament el que nosaltres hem fet aquí i que ha provocat, evidentment, l'oposició en aquest debat. Fins i tot, alguns han dit que calia, i ja és el *súmmum*, que la política fos imatge. Això és el més decebedor que he sentit a parlar des de fa molt de temps d'un polític. La política és imatge? Senyor Piqué, la que feia vostè amb aquelles genuflexions davant del senyor Bush..., aquella era la imatge que vostè donava? Allò era la política que volia demostrar? Fins aquí hem arribat! No comparteixo, en absolut, res de la visió que té vostè de la política.

Jo volia parlar només, i n'he parlat, i ja no diré res més, de la solidaritat envers els ciutadans afectats, de les responsabilitats qui les tingui, hi insisteixo, Iberia, AENA, el ministre de Foment, el Govern central..., i, sobretot, rescabalar econòmicament i moralment els ciutadans afectats, i que el Govern de la Generalitat també hi contribueixi, en aquest cas, com ja ha parlat també el senyor Valls.

Aquesta era la nostra intervenció, aquest és el nostre desig, i així treballarem en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. També, d'una manera breu, per fer alguns comentaris sobre les coses que s'han dit al llarg d'aquest debat. Jo crec que sí que ha estat un debat positiu. Crec que s'ha parlat de veritat del que havia succeït als ciutadans, i s'ha fet una crítica política –només faltaria!–, de l'actuació del Govern. O és que estem aquí per fer comentaris de cafè? Estem aquí per fer una crítica política de l'actuació del Govern. I això és el que hem fet. I, per tant, si algú s'estranya, doncs, que s'ho faci mirar, perquè aquí estem per fer determinades coses i no d'altres.

S'ha parlat també, i fins i tot se'ns han volgut donar lliçons..., se'ns ha dit que ells no miren mai pel retrovisor, que aquest Govern no mira mai pel retrovisor. Se'ns ha dit que no s'han de treure avantatges electoralistes de determinades desgràcies. Se'ns han dit unes quantes coses. Però, bé, jo ja sé per què no volen mirar pel retrovisor..., a part que, parlant d'Iraq i d'en Bush, que els agrada molt, hi miren constantment, no?

Perquè el 21 de desembre del 2001, per exemple, tinc aquí un teletip que diu: «Montilla reclama la dimissió de Mas o Pujol tras la respuesta de la Generalitat al temporal.» I en tinc un altre allà, que me l'he deixat, però que diu que l'aleshores president del Partit Socialista i principal líder de l'oposició, el senyor Maragall, deia que, des d'un punt de vista moral, era inadmissible que els temporals no tinguessin conseqüències polítiques en forma de la dimissió del president de la Generalitat o, d'aleshores, conseller en cap.

Clar, tots tenim passat. I tots..., efectivament, i tots..., per cert, algú s'ha deixat el llapis... (*Veus de fons.*) Tots

en tenim, no?, però, és clar, a alguns els convé recordar, i jo no tinc cap problema en recordar el meu. Però estic segur que, en canvi, avui recordar i, a més a més, rebre lliçons de moralitat no és precisament el més admissible –no és precisament el més admissible.

També els voldria fer un altre comentari tergiversant, com s'ha fet, algunes de les meves opinions que jo he manifestat en aquesta tribuna. S'ha dit que jo he dit que la política era imatge. És mentida: jo no he dit això –jo no he dit això. (*Veus de fons.*) El que he dit és que un govern ha de donar la impressió que governa, que els governats s'han de sentir governats, que el Govern de Catalunya ha de tenir cura de la imatge de Catalunya. I s'ha dit: «La política no pot ser imatge, quina cosa més decebedora.» Escoltin, quina bajanada! No s'ha parlat de la imatge de Catalunya constantment, aquest matí? I no se li ha donat una importància cabdal? És clar que la imatge forma part de la política i del prestigi dels països i de les seves institucions. Només faltaria! –només faltaria!

Llavors, resulta que la imatge que s'ha donat per part d'aquest Govern vostès són els únics que no la comparteixen. Vostès, senyors del Govern, i, per descomptat, el portaveu del Partit Socialista. Vostès estan la mar de satisfets. Han mostrat avui una autocomplaença extraordinària. Si això fos mínimament cert –si això fos mínimament cert– jo hauria trobat un article, un, en un mitjà de comunicació, que digués: «Que bé que ho ha fet el Govern de la Generalitat.» I no n'he vist cap.

No he trobat cap ciutadà que hagi defensat l'actuació del Govern de la Generalitat. He llegit totes les..., no totes, però, moltes cartes al director, en els mitjans de comunicació, parlant d'aquests esdeveniments. N'han vist alguna, que digui: «Escoltin, *chapeau* per al Govern de la Generalitat?» Si no hi ha estat, no l'ha vist ningú. Vostès són els únics que diuen que han treballat, però no se n'ha adonat ningú. Estan sols en aquesta percepció. I, per tant, no s'enganyin a vostès mateixos. La imatge és que el Govern de Catalunya, i ho lamento molt, la imatge que s'ha donat és que el Govern de Catalunya no hi era, que el Govern de Catalunya no serveix quan hi ha un problema gros. I que, a més a més, el Govern de Catalunya –i no és un problema d'esbrancades, senyor Nadal, ni de confrontació– és incapaç d'exigir les responsabilitats d'altres governs que sí que tenen les competències per fer les coses. I això no és una esbrancada, això és una exigència política i moral.

I vostès no ho han fet perquè el Govern del senyor Rodríguez Zapatero és del mateix color polític que el de vostès. I, si no, si hagués estat el Govern del Partit Popular només cal imaginar-se, i no cal ser gaire imaginatiu, quina hauria estat la seva reacció. És obvi que la política no és teatre, ni aparença. És veritat, però la política és que els governats, els ciutadans, se sentin governats per un govern. Que els governants donin la cara. No treguin deu hores després un comunicat de premsa que no té ni un foli. Això no és donar la cara. Això no és dir a uns ciutadans: «Nosaltres no en tenim les competències però estem ocupant-nos d'un problema que afecta el conjunt de Catalunya i els seus ciutadans.» Això sí que és fer política.

Vol que els recordi un fet? I com que respon a una persona que no és de la meua força política ho puc dir amb la màxima autoritat. Perquè vostès ni tan sols van sortir a tranquil·litzar els ciutadans i a dir-los que les coses es farien bé i que, al final, les coses podien tenir vies de solució. Vam haver d'esperar deu hores, que, finalment, la Guàrdia Civil efectivament actués com a tal. I va actuar la Guàrdia Civil. I és el mateix actuar a les quatre de la tarda o a les dotze del migdia? No és el mateix. I no hauríem pogut estalviar-nos sis hores addicionals de caos? (*Veus de fons.*)

Jo ja sé que vostès creuen molt en això que en diuen el diàleg. Jo també, però també els dic una cosa: quan hi ha una situació d'emergència l'autoritat s'ha d'exercir. Jo sé que forma part de la seva cultura política, això. He llegit com l'alcalde de Barcelona deia que davant dels previsibles aldarulls de les festes majors aquest estiu als barris de Barcelona, doncs, que intentaria dialogar amb els okupes perquè no fessin gaire aldarulls. Doncs, escoltin, això no és governar –això no és governar–, governar és una altra cosa: és tenir sentit de la responsabilitat i donar la cara quan toca, encara que hi hagi riscos –donar la cara quan toca, encara que hi hagi riscos.

I un 23 de febrer de fa molts anys, un senyor que no tenia cap mena de competència sobre el que succeïa, però que era el president de Catalunya, va tenir el coratge polític de sortir i dir als ciutadans de Catalunya que no es preocupessin, que les coses s'estaven encarrilant i transmetre un missatge de confiança. Per a això no calen competències. Per a exercir l'autoritat moral... (*remor de veus*), per exercir l'autoritat moral no calen les competències –no calen les competències–, sinó que el que cal és tenir el coratge de dir les coses clares, de donar la cara i de ser responsables davant del conjunt del país.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Alguns dels representants, dels honorables representants del Govern que han fet ús de la paraula deien que celebraven, que era un honor i un privilegi poder ser aquí. Jo crec que aquest és un dels grans privilegis del sistema democràtic, que permet compareixences d'aquest tipus. Ens hauríem de preguntar si hauria estat tot exactament igual, si en el seu moment Esquerra Republicana no hagués anunciat que s'abstenia en la votació que feia possible o no aquestes compareixences, sabent que entre Convergència i Unió i el PP no feien prou perquè això fos així. I, per tant, d'alguna manera voldria deixar constància aquí que la nostra abstenció no era una abstenció neutra, sinó que era una abstenció que pretenia que es produís el que avui efectivament s'ha produït.

No es tracta que girem els ulls enrere –no es tracta que girem els ulls enrere– i fem anar o no el retrovisor, tenint en compte la calor que feia a l'aeroport del Prat,

divendres passat, més aviat el que hauríem de fer anar és el ventilador, tenint en compte que a la terminal B de l'aeroport, en aquells moments i durant hores, no hi va funcionar l'aire condicionat. Però, ja que la consellera es preguntava i deia: «Ningú no va reclamar en el seu moment les competències de fronteres, doncs, nosaltres sí que les vam demanar.» Senyora consellera, la veritat és que no ens van fer cas, però, diguem-ne, per demanar que no quedi. I, per tant, en vull deixar constància.

M'ha semblat entendre que, des del Govern de Catalunya, els van trucar gent explicant-los exactament què és el que passava i, per tant, la pregunta que m'agradaria fer-los, sabent que probablement, si ja no hi ha torn després, ens quedarem sense resposta, és: vostès sabien el que passava només perquè els trucava gent que estava allà o ho sabien a través d'algun altre procediment? És a dir, els va trucar algú d'AENA?, els va trucar algú d'Iberia?, qui els va trucar?, quan els van trucar?, què els van dir? Encara més, fins i tot, com a estricta curiositat personal, m'agradaria saber, de tots i cadascun dels honorables membres del Govern de Catalunya que avui ens acompanyen, a quina hora van saber el que passava a l'aeroport del Prat; en quina circumstància, si és explicable en públic, diguem-ne, els va agafar, i, exactament, qui és..., qui és que els va dir –qui és que els ho va dir– exactament allò que passava. (*Veus de fons.*)

Hi va haver, per exemple, tenint en compte que era una cosa insòlita, que no s'havia vist mai, contactes entre la primera autoritat civil de Catalunya i la primera autoritat civil de l'Estat espanyol? Va parlar el president de la Generalitat amb el president del Govern espanyol? Quan van parlar? Quantes vegades? Quins acords van prendre? Quina impressió van treure del que passava en aquells moments?

Jo crec, senyor Nadal, que no es pot fer, com a opcions incompatibles, estar al peu del canó, que vostè garanteix i assegura que el Govern hi va ser, amb el fet d'informar. Jo crec que són opcions perfectament compatibles, i, la veritat –vostè ho diu, jo me'l crec, sé que vostè és una persona seriosa–, vostè diu que es van reunir, que van prendre decisions, que van adoptar acords, però la veritat és que ni això es va transmetre, ni encara, i és segurament més important, la gent en general no té aquesta percepció.

Està bé que un govern governi, però el que no pot fer un govern és traspasar als que no estem al Govern... –i ara així entre parèntesi, alguns ja no som pretext quan les coses no van per penjar-nos la llufa com si fos el dia dels innocents–, no es pot traspasar als qui no estan al Govern responsabilitats que són només del Govern.

Per tant, vostès, membres del Govern, el que han de fer és prendre acords i adoptar solucions, no reclamar-nos, a nosaltres, que plantejem les solucions. Les solucions les han d'executar vostès, i nosaltres el que hem de fer és controlar democràticament, des d'aquest Parlament, si són encertades o no les decisions que prenen. El que passa és que ja es faran càrrec que, si aquestes decisions costen de detectar, costen de veure i, en general, no es veuen ni es detecten, no només nosaltres, sinó el conjunt de la societat, aquest control democràtic és francament més complicat.

Segurament que allò que en traurem de positiu, de tot aquest debat, és que Espanya ha de deixar de ser com a Estat l'únic Estat de la Unió Europea que funciona encara amb una gestió centralista i centralitzada dels aeroports. I l'expressió la va dir ni més ni menys que el comissari de Transports de la Unió Europea quan setmanes enrere va ser aquí. Això ha de canviar i ha de canviar profundament: mentre Catalunya no mani sobre les seves grans infraestructures, mentre les decisions es prenguin a sis-cents quilòmetres d'aquí, el Prat serà sempre un aeroport de segona, un aeroport provincià, perquè mai l'aeroport del Prat no ha estat prioritat ni d'Iberia, ni d'AENA, ni de cap govern de cap color, ni ho ha estat fins ara, ni ho serà en el futur. Només a partir d'aquí no podrem competir amb Barajas, sinó que ni tan sols podem competir ara amb altres aeroports d'altres ciutats que no són capitals d'Estat, com Milà o com Frankfurt, i, en canvi, tenen una excel·lent oferta en l'àmbit de la navegació aèria que de cap de les maneres tenim nosaltres aquí.

Avui és bastant majoritària, unànime sembla que no, però sí bastant majoritària, la voluntat de refer-nos, la voluntat de rescabalar-nos –mestre Fabra perdoni els que es volen «resarcir»– d'allò que en el seu moment no va ser possible en l'Estatut que entrarà en vigor el 9 d'agost, que a les grans infraestructures de Catalunya el Govern de Catalunya no sigui un turista ni tan sols un turista accidental, sinó que en allò que hi ha a Catalunya qui mana sigui Catalunya a través de les seves institucions i obrint també la porta a la iniciativa privada. Això és el que farem nosaltres quan el primer dia de setembre presentarem a Madrid una proposició de llei que anirà en aquest sentit, reclamant allò que hauria estat possible en l'Estatut però que, finalment, no ho va ser.

M'ha semblat..., i comparteixo l'afirmació que crec que ha fet el conseller Castells, perquè en altres moments, des del meu partit i des del meu Grup Parlamentari l'hem feta també, que, per sobre de les diferències polítiques, a l'hora de la veritat els països madurs són aquells que són capaços de veure que hi ha temes que ens concerneixen a tots i que són, per tant, temes d'interès general. Jo voldria encara anar una mica més lluny: hi ha qüestions que no són ni de dretes ni d'esqueres, sinó que són de sentit comú, i que Catalunya tingui un aeroport de primera categoria, que Catalunya disposi d'un aeroport del Prat de primer nivell és un tema d'interès general, és un tema d'interès nacional, és un tema de sentit comú. I aquí tots ens hi hauríem de posar d'acord.

Acabo. Deia el senyor Nadal que el Govern no estarà de vacances, nosaltres tampoc: ni hi som avui –alguns hi hem renunciat–, ni hi serem la setmana entrant, ni hi serem cada cop que calgui. Per tant, les vacances, enguany, adéu siau! Sí que els vull dir, com a representants del Govern de Catalunya, que per sobre de les discrepàncies tenen a Esquerra Republicana, com correspon, a disposició del Govern, que vol dir a disposició de la societat catalana en tot allò que puguem ser d'utilitat.

I per a aquells, siguin del Govern o de l'oposició, que ja han fet vacances, felicitats!, per als que les faran els

pròxims dies, bones vacances! Recordin-se'n d'aquells que no en farem. Bon estiu!

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, president. Coincideixo, en part, amb el senyor Piqué, i ho vull remarcar al principi perquè jo crec que el debat ha estat positiu i que tothom ha aparegut amb la imatge que té. I això jo crec que és molt bo i és un exercici de transparència.

He apuntat la frase que s'ha pogut mal interpretar de la seva, és quan ha dit: «La política és allò que sembla.» La política també és allò que sembla, són moltes altres coses. Jo crec que és a partir d'aquí. Però és veritat que hem vist models de gestió de crisi. Les crisis són difícils de gestionar. A Madrid, jo vaig treballar en un lloc que fins i tot hi havia una direcció d'infraestructures de seguiment de les situacions de crisi... La del *Prestige*, la de l'11-M, la del metro de València, són accidents, atemptats, que desborden les previsions dels governs, perquè no estan previstos, però que després és veritat que marquen el tarannà d'un govern, sobre la seva rapidesa en la resposta, sobre la veracitat de la informació que es dona i sobre l'eficàcia amb el fet de rescabalar els afectats o, en aquest cas, acompanyar, en alguns casos, doncs, les víctimes.

I és veritat que hi han diverses maneres d'afrontar conflictes. És veritat que nosaltres apareixem moltes vegades com a partidaris del diàleg preventiu, que segueixo considerant bastant millor que el de la guerra preventiva. I és veritat. Però, no ens pot dir, senyor Piqué, «era el mateix a les deu que a les quatre de la tarda?», em sembla que ha dit, doncs, miri, no, no. La gent que ho ha seguit de prop sap que, en un primer moment, es va arrossegar a un col·lectiu de treballadors molt ampli, però que, en la mesura que es va veure la conseqüència d'aquella acció, allò es va poder reduir perquè el problema no era, ho repeteixo, treure la gent de les pistes, sinó aconseguir que tornessin a la feina. I, per tant, els que pensen que només amb la mà dura, amb la contundència, es resolen els problemes tendeixen a equivocar-se i els efectes dels seus errors normalment són molt més llargs que el que aconseguim els que fem les coses d'una altra manera.

Jo crec que aquí es podien haver comès diversos errors d'utilització de la demagògia. El senyor Carod n'ha assenyalat un: no es pot responsabilitzar l'oposició d'una responsabilitat que no té. Però també és veritat que seria demagògic responsabilitzar algú en funció de competències que no té. I jo crec que si aquest debat ha servit perquè quedi clar que les explicacions sobre les causes d'aquesta crisi i les accions que s'han fet per restablir el normal funcionament de l'aeroport del Prat corresponen a qui corresponen haurem fet un servei. Si, a més, els ciutadans hauran sabut millor què va fer el Govern de Catalunya, en el marc de les seves competències i atribucions, doncs, haurem fet un servei.

De totes maneres és veritat que abans d'un període de temps, el que sigui..., jo discrepo del senyor Carod en el sentit que no crec que la millor manera d'abordar la negociació sigui que un grup en solitari, doncs, el dia 1 de setembre presenti una iniciativa, crec que una cosa de la magnitud del canvi del model aeroportuari i del desplegament estatutari segurament exigiria una concertació àmplia dels grups; però, en definitiva, agafo de la seva intervenció la part que m'ha semblat més rellevant i és que Esquerra Republicana, i espero que també altres, estan disposats a treballar junts per resoldre el problema. Aquest és també l'esperit del nostre Grup, i aquí acabo la meva intervenció.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable senyor Artur Mas té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors consellers, senyores i senyors diputats, bé, jo intervinc en aquest tram suposo que gairebé final de tota aquesta compareixença per dir, en primer lloc, que crec que, des del punt de vista del Parlament de Catalunya, sí que hem fet un bon servei. Ho dic de veritat. Sempre que hi ha un debat d'aquestes característiques hi ha el perill que la confrontació política acabi, doncs, desviant-nos sobre els fets principals. Això és cert i segurament inevitable. Però encara que només sigui perquè a través d'aquesta pressió del Parlament, d'aquest paper del Parlament, el Govern espanyol, ja és un bon servei. Perquè vostès tenen molta feina a fer a partir d'ara. Hi ha una part que no l'han feta o no l'han feta prou, però els en queda molta, perquè l'afectació que hi hagué sobre milers i milers, i milers de persones, amb tota la casuística que això comporta, vol dir que vostès han de treballar molt, i si poden treballar millor a partir que el Parlament de Catalunya, gràcies a la pressió dels grups parlamentaris, posa els punts, al nostre criteri, sobre les is, doncs, benvinguda sigui aquesta pressió, perquè segur que, a vostès, això els ajudarà a fer-ho millor que no pas ho han fet.

Jo voldria dir també que, s'ha recollit en diferents intervencions, tot el que passa a Catalunya, tot el que passa, petit o gran, sigui o no competència legal del Govern de Catalunya, és responsabilitat o com a mínim coresponsabilitat del Govern de la Generalitat. I crec que vostès aquí han fallat. Els ho dic sincerament. Crec que en aquest concepte..., si aquest concepte l'haguessin tingut més clar, vostès segurament haurien fet les coses diferents.

Nosaltres sabem molt bé on estan les competències legals sobre el tema de l'aeroport. Ho sabem molt bé. Sabem que no són del Govern de la Generalitat. Jo no exigiré competències, ni Convergència i Unió tampoc, a ningú; no exigirem responsabilitats a ningú que no tingui competències directes en una matèria determinada, perquè coneixem molt bé el Govern de Catalunya. Tenim més experiència que vostès, bastant més. I, per tant, sabem molt bé a qui li correspon fer què. I sabem

molt bé que en aquest cas concret la competència està en el Govern espanyol, malauradament, però està en allà, desgraciadament està en allà.

Sabem també que la competència és d'un organisme que es diu AENA i sabem que entre AENA i Iberia hi han les coses que hi han. Tot això ho sabem, i actuarem, senyor Iceta, en correspondència amb això; com que ho sabem, actuarem en correspondència. I espero que vostès, com a Partit Socialista o com a Partit Socialista de Catalunya, quan s'exigeixin responsabilitats en allà on s'hauran d'exigir, vostès estiguin al nostre costat. Aquesta serà la vara de mesurar, per saber si vostès, de veritat, fan un bon servei en aquest país o no, o fan altres coses. I això vindrà d'aquí a pocs dies. No es preocupin. Allà sí que hauran de donar la cara, del tot i per tot. Perquè suposo que no em diran que en un cas d'aquesta magnitud i d'aquesta afectació no hi ha d'haver cap responsabilitat! Això també és curatiu de cara al futur, també és preventiu! Quan es cometen errors greus de gestió que afecten greument milers i milers de ciutadans, algú n'ha de ser responsable, d'això. O és que no hi haurà responsable aquí, al final? I en altres partits vostès no hi poden buscar la responsabilitat, perquè, escoltin, no governen els altres partits, vostès governen a tot arreu. Per tant, la responsabilitat és del Partit Socialista. Ja m'agradarà veure, vostès, a quin nivell situen aquesta responsabilitat. Ho comprovarem en els propers dies.

Ara bé, dit això, vostès tenen una competència molt important i aquesta no és dels altres és del Govern de la Generalitat, que és tenir cura de la gent. Aquesta sí que és seva de competència, aquesta no és de Madrid, ni fonamentalment de Madrid. Aquesta és seva: tenir cura de les persones a Catalunya, estiguin on estiguin, encara que estiguin ficats en una infraestructura que no és directament responsable del Govern de la Generalitat.

I, aleshores, la pregunta és: vostès aquesta responsabilitat l'han exercida o no? Vostès han intentat aquí demostrar que sí. Però, escoltin, n'estan tan poc convençuts vostès mateixos que no aconsegueixen convèncer ningú.

I això és el que ha passat aquests darrers dies: ni vostès n'estan convençuts que l'han exercida correctament, i, com que no n'estan convençuts, no convencen.

Jo els faig només una pregunta, i la faig, doncs, amb tota l'honestat política, no? Posin-se a la pell de la gent afectada i, com a Govern, preguntin-se si aquesta gent ha notat de veritat que el Govern del seu país, que és el Govern de la Generalitat de Catalunya, estava de veritat al seu costat.

Ja sé que han fet coses, només faltaria! La Generalitat té 5 bilions de pressupost de les antigues pessetes i 150.000 empleats. Home!, és clar que han fet alguna cosa, que és el que vostès ens han vingut a explicar avui. Però vostès de veritat creuen que els ciutadans afectats han notat darrera seu l'alè d'un govern que s'ocupava d'ells de veritat, de veritat? Vagin en compte amb segons quines afirmacions fan, perquè, escoltin, la gent els escolta i la gent té un filtre i té una forma de calibrar les seves respostes.

Una altra pregunta que els volem fer i que vostès no han contestat i els l'han feta altres portaveus parlamentaris: en una situació de crisi com aquesta, aquesta gent afectada, que són milers, i milers –i milers, i milers–, i greument afectada, no han de sentir la veu del seu president? No han de sentir, com a mínim, la veu d'un president que defensa un país i que els defensa a ells encara que no tingui competències legals? No l'han trobada, vostès, a faltar com a Govern aquesta veu? Tant que justifiquen tantes coses que ha fet el president de la Generalitat durant aquests dies! Escolti'm, com és que ho han de justificar tant? Si hagués actuat de veritat, no ho haurien d'estar justificant vostès de forma permanent. No ho haurien de venir a explicar aquí, com sempre, que ell ha estat al darrera de totes les decisions. El president de Catalunya, el president de la Generalitat de Catalunya no havia de deixar sentir la seva veu?

Ens poden explicar... –i això mereix una segona intervenció seva o una tercera, si cal–, ens poden explicar quines gestions es van fer, no amb AENA, no amb Iberia, no amb la Delegació del Govern, amb la presidència del Govern espanyol. Quantes gestions es van fer directament amb el senyor Rodríguez Zapatero per salvar una situació de caos, de descrèdit total i d'afectació sobre molta gent?, quantes en van fer? Vostès, que saben i que diuen que el president Maragall va estar al darrera de tot, facin el favor d'explicar quantes vegades es va parlar amb el senyor Rodríguez Zapatero o amb la senyora Fernández de la Vega per part d'ell, que és a qui li toca, a part que vostè parli amb la Delegació del Govern o vostè parli amb la ministra de Foment, i quin resultat van tenir aquestes converses. Perquè suposo que en un moment de crisi com aquest, ho suposo, el president de la Generalitat s'ha de posar les piles, ha d'actuar com a president de la Generalitat de Catalunya i ha de moure's, no només amb una delegació del Govern, sinó també amb altres nivells, no?

L'atenció del Govern espanyol ha estat absolutament lamentable, diguem-ho clar, vostès no ho poden dir, perquè són del mateix partit, però avui farien un bon servei si diguessin això: «L'actuació del Govern espanyol respecte a aquesta crisi ha estat absolutament lamentable. Ens han tractat com si fóssim una província ultraperifèrica. Ens han tractat així.» Però vostès han comès un altre error que encara és pitjor: han actuat com un govern provincià. Aquest és el problema. Ens han tractat molt malament. És veritat! Però vostès no han estat a l'alçada de les circumstàncies. Després podran explicar el que vulguin sobre altres coses que han passat en altres moments. Però, escolti'm, estem a ara i la gent vol respostes pel que passa ara, que és el que ens ocupa en aquest moment en el Parlament de Catalunya.

I com que se m'acaba el temps, senyor president, dues coses molt ràpidament: lamento dir-los-ho d'aquesta manera, perquè preferiria dir-ho en una altra circumstància, però vostès, com que són del mateix partit que governa a Espanya, han perdut més el temps o han empleat més el temps tapant les mancances d'aquest Govern, pel compte que els porta, que no pas defensant els ciutadans de Catalunya. Aquesta és la realitat. Els agradi o no els agradi aquesta és la realitat, i ho comprovarem en els propers dies quan s'exigeixin les respon-

sabilitats. Tant de bo vostès canviïn de parer i se sumin en aquesta exigència de responsabilitats.

I, finalment, el tema de les competències..., s'ha suscitat molt. Avui no n'hem de parlar. Perquè, escolti, si alguna cosa no espera la gent aquests dies és que parlem de competències. No ho esperen. L'afectació és tan gran que ara no és el moment, avui no és el moment del debat competencial.

Només demano una cosa, conseller Castells, si vostè diu que aquesta és la gota que ha fet vessar el got, que ha fet vessar el vas, només demano una cosa: que la propera vegada que es plantegi una llei a Madrid per definir el sistema aeroportuari vostès no es facin enrere com s'hi van fer el 19 de gener d'enguany quan hi havia un preacord entre tots els partits catalans, allò que diuen de la unitat. Escolti, ja la teníem la unitat, excepte el Partit Popular hi érem tots els 19 de gener. I aquell 19 de gener hi havia un preacord, i si no es va insistir més en aquell tema en aquell moment va ser perquè el preacord ja hi era i vostès ja havien dit que sí i després es van fer enrere. No ho tornin a fer, perquè després, si ho tornen a fer, el debat de les competències no serveix absolutament per a res des del punt de vista de la credibilitat seva com a partit.

I les responsabilitat ja els les he dites. Espero que vostès en el seu moment les assumeixin.

Jo avui no demanaré cap dimissió del Govern de Catalunya perquè seria impropï, des d'un punt de vista estrictament competencial; l'hauríem de demanar, però no ho farem, des d'un punt de vista de l'atenció a la gent.

Ara bé –ara bé–, també els dic una cosa: si vostès en els propers dies no es posen al nostre costat perquè hi hagi una depuració de responsabilitats en una matèria d'aquesta envergadura i que ha provocat aquest caos i aquest descrèdit, aleshores vostès confirmaran una vegada més que estan més fent prevaler els interessos del seu partit que no pas els interessos del seu país que haurien de saber.

El president

Si el Govern vol intervenir pot fer-ho –si el Govern vol intervenir pot fer-ho.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, un moment i només molt breument. Primer de tot, per agrair a tots els grups parlamentaris –per agrair a tots els grups parlamentaris– l'oferiment que han fet de col·laborar amb el Govern.

Segon, per deixar clar a tots els ciutadans i a totes les ciutadanes de Catalunya que el Govern de Catalunya atindrà, conduirà, liderarà, ajudarà totes les reclamacions fins a les últimes conseqüències que formulin aquests ciutadans, i tant com les ha exercit fins ara les exercirà fins a les últimes conseqüències perquè els ciutadans notin aquest alè que es demanava que notessin en el resultat final de les seves reclamacions de caràcter patrimonial a qui correspongui.

Tercer, aquest és un govern que no practica mai –i no la vol practicar– l'autocomplaença.

Quart, aquest és un govern que exerceix la seva autoritat cada dia moltes vegades i l'exerceix a través del *Diari Oficial de la Generalitat* i a través de l'assumpció diària de les responsabilitats que li pertoqueu donant la cara.

Cinquè, vull dir –he de dir-ho– que el Govern ha tingut puntual informació d'allò que passava a l'aeroport del Prat i de quines solucions s'adoptaven, directament i puntualment sempre, a través del director de l'aeroport, que és qui tenia l'encàrrec de mantenir permanentment informat el Govern de totes les qüestions. I, a part del director de l'aeroport, de Govern a Govern i al més alt nivell, hi ha hagut contactes permanents entre les dues administracions. Amb el benentès que al Govern espanyol el Govern de Catalunya li ha dit tot el que li havia de dir respecte a la urgència, l'emergència, la gravetat de la situació i la necessitat de donar-hi resposta.

I el president de la Generalitat, que estava en el seu despatx tot el dia, divendres, com no podia ser d'una altra manera, va deixar clar la seva conducció de totes les circumstàncies, i, tot i que era una nota molt concisa, va voler que quedés clar que era ell qui donava compte de la compareixença del Govern de Catalunya simplement dient que com que la població no entén de fronteres administratives quan ho passa malament, el Govern era on havia de ser sense necessitat de posar-se un adhesiu al braç.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Algun altre portaveu vol intervenir? (*El Sr. Mas i Gavarró demana per parlar.*) Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

No, simplement voldria acabar amb un prec, senyor Nadal. Vostès diran que això és una cosa petita, la que ara els vaig a dir, i, evidentment, és una cosa petita, però és el que fixa el raser de si tot això que vostès ens diuen és veritat o no és veritat.

Vostès ens diuen que s'ocupen de la gent, que donen la cara, que aquí alguns han fet teatre i vostès, en canvi, al que es dediquen és a treballar. Doncs, facin un favor: posin en ordre el 012, que és el telèfon d'emergències.

Miri, en aquest moment si algú truca al 012 per demanar alguna informació, sap el que passa? Això no li

hauria de dir jo perquè vostè com a Govern ho hauria de saber. Sap què passa en aquest moment en el 012? T'envien a un telèfon..., directament, eh?, sense donar cap explicació, t'envien a un telèfon que és reclamacions Iberia –si vol li'n dono el número– o bé a Iberia general, un 902, també li'n puc donar el número. Amb molta sort potser aconseguirà parlar amb algun d'aquests dos telèfons, amb molta sort, si vostè és un ciutadà afectat, no? Sap què li diran en aquest telèfon si aconseguix parlar-hi després d'haver estat derivat pel 012? Li diran que pot anar a l'aeroport a reclamar –gran aportació!–, que truqui al número 1, és a dir, al 012. Fantàstic! La pilota d'un costat a l'altre, que envii un *email* a *relacionsclients@iberia.com*, o que envii una carta a un apartat de correus de Madrid. Això és el que passa ara. Truquin i ho sabran. (*Veus de fons.*)

Per tant, escolti'm, només demanem una cosa: si tant de veritat i tant de debò és això que s'ocupen de la gent facin-ho amb els serveis que depenen de la Generalitat, però facin-ho de debò.

El president

Senyor Nadal...

El conseller de Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques

Prec recollit, naturalment. Jo mentre estava aquí no he fet, ni he fet fer a ningú cap trucada, però li asseguro que la informació que es dona des del 012 és la que figura penjada a la pàgina web del 012 i que diu exactament tot el que s'ha de fer i les recomanacions per als afectats a l'aeroport del Prat, en tots els casos i totes les circumstàncies: cas de viatge combinat, cas de viatge sol, a quines companyies reclamar i com..., o com el Govern de Catalunya ajudarà a fer i formular aquestes reclamacions. I anirem adaptant i adoptant mesures sobre aquest i altres mitjans d'informació perquè quedi degudament atès el prec que acaba de formular el senyor diputat.

El president

Si no hi ha res més, demanaria als portaveus dels grups parlamentaris que ens acompanyessin un moment a la Sala de Mesa.

Si no hi ha res més, s'aixeca la sessió.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dos minuts.